



DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · cinquè període · sèrie C · número 437

Comissió de Polítiques de Joventut

Sessió 14, dimecres 21 de gener de 2026

Presidència de l'I. Sr. Hugo Manchón García

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Sol·licitud de compareixença d'una representació d'Irènia Jocs de Pau perquè informi sobre el projecte Generation Europe - The Academy i l'impacte sobre la participació i l'empoderament juvenil 356-01237/15	4
Sol·licituds de compareixença 356-01238/15 i 356-01239/15	4
Proposta de resolució sobre l'afegiment del principi de la prioritat nacional com a criteri d'adjudicació en els préstecs d'ajut als joves per a la compra d'un habitatge 250-00788/15	5
Compareixença d'una representació del Sindicat de Llogateres per a informar sobre la situació de l'emancipació juvenil 357-00888/15	9
Compareixença d'una representació de l'Institut de Ciències Polítiques i Socials per a presentar l'informe <i>Nois, noies i un abisme. Opinions sobre la igualtat i el feminisme</i> 357-00889/15	24

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient de la comissió.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7992 (sèrie C)
DL: B-3.468-1982

www.parlament.cat

Sessió 14 de la CPJ

La sessió de la Comissió de Polítiques de Joventut (CPJ) s'obre a les tres de la tarda i tres minuts. Presideix Hugo Manchón García, acompanyat de la vicepresidenta, Núria Navarro Hurtado, i de la secretària, Rosa Jové i Montañola. Assisteix la Mesa el lletrat Joan Ridaó i Martín.

Hi són presents Sabrin Araibi Marachi, Alberto Bondesio Martínez, David González Chanca i Andrea Zapata Alfonso, pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; Ennatu Domingo i Soler, Montse Ortiz i Martí i Ariadna Urroz Segura, pel G. P. de Junts; Ana Balsera i Marín, Mar Besses Casanovas i Juli Fernàndez Olivares, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Pau Ferran Navarro, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; Júlia Calvet Puig, pel G. P. de VOX en Catalunya, i Andrés Garcia Berrio, pel G. P. Comuns.

També hi són presents els membres de la comissió Alba Bermejo Gómez, del Partit dels Socialistes de Catalunya; Josep Aleix Agustí Canals, de Junts per Catalunya; Marc Martínez Romeu, d'Esquerra Republicana de Catalunya; Raúl Collbatallé Simón, del Partit Popular de Catalunya; Ana Vega Triguero, de VOX en Catalunya; Arnau Morales Soley, de Comuns, i Andrea Urbano Carrete, del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya.

Assisteixen a aquesta sessió el representant del Sindicat de Llogateres Enric Aragonès Jové, i el director de l'Institut de Ciències Polítiques i Socials (ICPS), Oriol Bartomeus Bayés, acompanyat de la responsable de la línia de gènere de l'institut, Maria Freixanet Mateo.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Sol·licitud de compareixença d'una representació d'Irènia Jocs de Pau davant la Comissió de Polítiques de Joventut perquè informi sobre el projecte Generation Europe - The Academy i l'impacte sobre la participació i l'empoderament juvenil (tram. 356-01237/15). Elena Díaz Torrevejano. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

2. Sol·licitud de compareixença d'una representació de Joves Units del Poble-sec davant la Comissió de Polítiques de Joventut perquè informi sobre els seus objectius i les seves línies d'actuació (tram. 356-01238/15). Elena Díaz Torrevejano. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

3. Sol·licitud de compareixença d'una representació de Joventut Àfrica Negra davant la Comissió de Polítiques de Joventut perquè informi sobre els seus objectius i les seves línies d'actuació (tram. 356-01239/15). Elena Díaz Torrevejano. Debat i votació de la sol·licitud de compareixença.

4. Proposta de resolució sobre l'afegiment del principi de la prioritat nacional com a criteri d'adjudicació en els préstecs d'ajut als joves per a la compra d'un habitatge (tram. 250-00788/15). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Debat i votació (text presentat: BOPC 327, 21).

5. Compareixença d'una representació del Sindicat de Llogateres davant la Comissió de Polítiques de Joventut per a informar sobre la situació de l'emancipació juvenil (tram. 357-00888/15).

6. Compareixença d'una representació de l'Institut de Ciències Polítiques i Socials davant la Comissió de Polítiques de Joventut per a presentar l'informe *Nois, noies i un abisme. Opinions sobre la igualtat i el feminisme* (tram. 357-00889/15).

El president

Bona tarda a tothom. Antes de empezar, me gustaría, como presidente de esta comisión del Parlament, mandar un mensaje: el más sentido pésame a los familiares y seres queridos de las dos víctimas de Cataluña, el maquinista de Rodalies y el hombre que desapareció por el temporal en Girona, y también a los familiares de las cuarenta y tres víctimas de la tragedia en Adamuz. Y desear, también, una pronta recuperación a todos los heridos y el agradecimiento a todos los servicios de emergencia.

Y ahora, antes de entrar en el orden del día, no sé si algún grupo parlamentario quiere comunicar alguna sustitución. (*Júlia Calvet Puig demana per parlar.*) *Diputada...*

Júlia Calvet Puig

Sí, la experta Ana Vega substituirá a Santiago Acosta.

El president

Alguna substitució més?

Andrés Garcia Berrio

Sí, per part del Grup Parlamentari Comuns, jo mateix, en substitució de la diputada Núria Lozano.

El president

D'acord. I ara, en primer lloc, tenim tres sol·licituds de compareixença. Podem aprovar-les per assentiment? (*Pausa.*) No, d'acord. Anem una per una o...? (*Pausa.* *Júlia Calvet Puig demana per parlar.*) Sí, diputada?

Júlia Calvet Puig

No, que se podría votar la primera y luego la segunda y la tercera conjuntamente.

El president

D'acord. (Pausa.)

Sol·licitud de compareixença d'una representació d'Irènia Jocs de Pau perquè informi sobre el projecte Generation Europe - The Academy i l'impacte sobre la participació i l'empoderament juvenil

356-01237/15

La primera compareixença és d'una representació d'Irènia Jocs de Pau davant la Comissió de Polítiques de Joventut perquè informi sobre el projecte Generation Europe - The Academy i l'impacte sobre la participació i l'empoderament juvenil.

Vots a favor?

Per unanimitat, aprovada per unanimitat.

Sol·licituds de compareixença

356-01238/15 i 356-01239/15

I ara la segona compareixença, que és d'una representació de Joves Units del Poble-Sec davant la Comissió de Polítiques de Joventut, i la tercera, que és la sol·licitud d'una compareixença de representació de Joventut Àfrica Negra.

Vots a favor?

Per Socialistes, Comuns, Partit Popular, Esquerra i Junts, 15 vots a favor.

En contra?

VOX.

Queden aprovades per 15 vots a favor i 1 en contra i cap abstenció.

Proposta de resolució sobre l'afegiment del principi de la prioritat nacional com a criteri d'adjudicació en els préstecs d'ajut als joves per a la compra d'un habitatge

250-00788/15

D'acord, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és la proposta de resolució de VOX en Catalunya, i per defensar-la té la paraula la seva portaveu, la senyora Calvet. Quan vulgui.

Júlia Calvet Puig

Gracias, presidente. Bueno, Cataluña es una de las regiones de España donde el acceso a la vivienda digna y asequible es cada día menos una realidad y más un sueño. Alquileres por las nubes, una oferta de vivienda en caída libre, una demanda disparada y una dejadez por parte de las instituciones, que ha provocado que en los últimos cuarenta años apenas se haya constituido vivienda protegida.

La escasez de vivienda es evidente y los datos también lo reflejan claramente. Entre 2021 y 2022 había más de ochenta mil inscritos en el registro de solicitantes de vivienda de protección oficial, pero resulta que tan solo se asignaron una media anual de 3.450 viviendas, lo que supone que solo se ha cubierto el cuatro por ciento de las solicitudes registradas. La realidad nos demuestra día tras día que son cada vez más los jóvenes y las familias españolas que tienen imposible el acceso a una vivienda, y tenemos la obligación de dar solución a ello y no empeorarlo, como se está haciendo por parte de los partidos separatistas y por parte del bipartidismo.

Entonces, la estimación de viviendas terminadas en las provincias catalanas entre octubre del 19 y octubre del 24 es de casi 58.000 unidades, y en ese periodo la población joven de unos veinte a treinta y cuatro años en estas cuatro provincias ha crecido en más de 215.000 personas. Ahora bien, al igual que en el resto de España, no podemos pasar por alto que este aumento está impulsado por la invasión migratoria que ustedes están promocionando y fomentando día tras día.

Por tanto, el déficit de vivienda es masivo y esto explica el colapso del mercado, porque de las pocas viviendas que hay, es decir, de la poca oferta que hay, no se disputa solo entre los jóvenes españoles, sino que tienen que competir además con inversores y fondos para alquiler turístico o de temporada y también compradores extranjeros, ya sea de renta alta o de renta baja.

Ante este contexto, en cualquier ayuda, prestación o incentivo público, como los *préstecs d'emancipació*, en este caso es de vital importancia que los españoles tengan prioridad en su acceso. Fundamentalmente porque es de justicia y porque, al igual que si esto fuera un Parlamento de Senegal pediríamos que las ayudas fueran primero para los senegaleses, o lo mismo que si esto fuera un Parlamento colombiano también pediríamos que las ayudas fueran primero para los colombianos..., y es que es así de simple. Y la realidad es que –y se la recuerdo porque parece que a veces quieren olvidarla– estamos en un Parlamento regional español y los beneficiarios de las políticas que aquí se aprueban deben ser siempre y en cualquier circunstancia los españoles.

La prioridad nacional no es excluir por excluir, es justicia social para quienes durante generaciones han contribuido y ayudado a levantar esta nación. Se trata de garantizar algo tan elemental, tan básico, como que el derecho a una vivienda digna primero sea para los de casa.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, diputada. I ara, en nom de Junts, té la paraula la diputada Ennatu Domingo. Quan vulgui.

Ennatu Domingo i Soler

Gràcies, president. Us avança que des de Junts votarem en contra de la proposta de resolució de VOX perquè la proposta està plantejada sobre principis discriminatòris. De fet, no perquè hi hagi un paràgraf final d'avertència aquesta proposta serà menys excloent.

També ho fem perquè la proposta de resolució no aporta res útil, tot el contrari. De fet, treu l'atenció del problema real, que és que la gent jove –i en concret aquells que resideixen a Catalunya– necessita suport per accedir a l'habitatge i poder-se emancipar al més aviat possible.

Des de Junts vam presentar una moció que es va aprovar al Parlament de Catalunya en què demanàvem al Govern que impulsés una estratègia nacional d'emancipació. Vam presentar propostes per garantir l'accés a l'habitatge dels joves de divuit a trenta-cinc anys. I, en concret, vam defensar un programa de crèdits per ajudar a cobrir les despeses inicials per al lloguer i compra d'habitatge. Per tant, el préstec d'emancipació és un model que encaixa perfectament en aquestes demandes que ja vam fer i que ja ha aprovat el Parlament de Catalunya. I creiem també que cal incrementar el parc d'habitatge de lloguer social per als joves, reservant un mínim del vint per cent de les promocions de lloguer o de compra per a joves, entre altres incentius que també vam defensar en aquesta moció.

Crec que és important que debatem propostes per l'emancipació dels joves i, en concret, el suport a joves en la compra del seu primer habitatge. El préstec d'emancipació ha generat molt d'interès i molts joves l'han sol·licitat. Això només vol dir que demostra que la necessitat és molt gran i que cal ampliar el ventall de propostes per ajudar els joves a emancipar-se i a enfortir propostes similars, perquè certament accedir a un habitatge és molt difícil.

Finalment, creiem que el Govern ha d'ampliar el parc d'habitatge públic no a través d'aquesta proposta, sinó invertint més en la construcció d'habitatge, perquè hem vist que les dades el que demostren és que l'obra nova ara mateix està baixant o està baixant en picat, i això són resultats de polítiques d'habitatge que han estat insuficients i que han contribuït a aquesta crisi habitacional, i creiem que, en comptes de fer anuncis buits i poc realistes, el que s'ha de fer és, precisament, invertir més diners en la construcció i l'ampliació d'habitatge del parc públic.

I, per tant, només per la redundància i el fet de que sigui discriminatòria, nosaltres no li podem donar suport i, per tant, hi votarem en contra.

El president

Gràcies, diputada. I ara seria el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i té la paraula la seva portaveu, Mar Besses. Quan vulgui.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, president. Bé, el nostre vot també serà contrari en aquesta proposta de resolució.

I en la següent compareixença tindrem l'ocasió d'aprofundir en quines són les polítiques d'habitatge que necessiten o que poden ajudar a l'emancipació de les persones joves i, per tant, ens reservem el següent punt per poder fer les reflexions pertinents i que considerem, i no entrarem a fer-li el joc a l'extrema dreta amb aquesta proposta de resolució.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I, en nom del Partit Popular, té la paraula el seu portaveu, Pau Ferran. Quan vulgui.

Pau Ferran Navarro

Gràcies, senyor president. Avui VOX ens presenta una proposta de resolució que planteja introduir el criteri de prioritat nacional en totes les ajudes i bonificacions destinades a l'habitatge a través, en aquest cas, dels préstecs d'emancipació.

Abans de res, m'agradaria deixar clara la nostra posició: i és que nosaltres defensem una immigració legal, ordenada i vinculada amb un contracte de treball. I crec que aquesta és una posició responsable i realista. Un dels principals problemes que patim avui a Espanya, i molt especialment a Catalunya, és la mala gestió de la immigració. I no podem negar que és una realitat que es viu dia a dia als carrers i a les places. Jo visc a Vic, un municipi amb gairebé el trenta per cent de la població immigrada, i soc plenament conscient dels problemes d'integració, de seguretat i de col·lapse de serveis públics que provoca la immigració il·legal i un

creixement poblacional que és totalment desmesurat, sense planificació ni recursos, i que, evidentment, també afecta les polítiques i l'accés a l'habitatge. I és per això que nosaltres defensem un control efectiu de les fronteres. Les nostres fronteres han de deixar de ser un colador de persones que entren sense permís de treball ni de residència, i la immigració que arriba a casa nostra ha d'estar vinculada a una oferta laboral i a la capacitat real d'integració.

En segon lloc, tolerància zero amb el delictes. Aquelles persones que venen a delinquir no poden seguir vivint entre nosaltres i han de ser expulsades de manera immediata, i crec que amb això no hi ha cap matís possible.

Dit això, també volem ser molt clars: i és que el criteri de prioritat nacional que avui se'ns proposa considerem que no és just ni equilibrat. La immigració legal que ve a Catalunya, que treballa, que cotitza, que respecta les normes i els nostres costums, ha de tenir els mateixos drets que qualsevol altre ciutadà. Si el criteri que vostès defensen fos una realitat, un jove veneçolà en situació d'asil polític perseguit pel seu règim que ve a Catalunya tampoc podria accedir a qualsevol ajuda a cap habitatge. Tampoc cap jove de la Unió Europea que ve aquí a estudiar o a treballar, ni tants d'altres joves que venen, com he dit, a contribuir i no aprofitar-se del sistema, també en quedarien fora.

I és que les polítiques d'habitatge han de ser basades en criteris de renda, de contribució i d'integració per les persones de fora, però no per l'origen. I és aquí on nosaltres no podem donar suport a aquesta proposta que avui es presenta.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I ara, en nom del Grup Comuns, té la paraula el seu especialista, Arnau Morales. Quan vulgui.

Arnau Morales Soley

Gràcies, president. Anticipem que també votarem en contra d'aquesta proposta de resolució, ja que, tot i la suposada intenció que s'ha manifestat verbalment de protegir la gent jove per a l'accés a l'habitatge davant dels estrangers que intenten o que són els causants d'aquesta crisi d'habitatge que ens està assolant i que és una veritable crisi que afecta la joventut d'aquest país, nosaltres volem deixar clar que les intencions que manifesten no són les que amaga realment aquesta proposta.

Aquesta proposta té uns tints xenòfobs, clarament. Té uns tints que clarament volen posar el focus que el problema de l'accés a l'habitatge ve per part de les persones físiques que intenten adquirir un habitatge i que serien les beneficiàries de la pròpia ajuda, ja que aquesta ajuda està destinada a joves que tinguin situació legal de residència, que a més a més compleixin uns requisits de renda determinats i que, ja els hi dic, en cap cas tenen la possibilitat d'accedir a l'habitatge si no fos per la intervenció dels poders públics en el mercat.

I, per tant, doncs com que aquesta proposta de resolució el que busca bàsicament és tornar a assenyalar el més feble, assenyalar els últims contra el penúltim, intentar confrontar. Nosaltres hi votarem en contra.

El president

Gràcies. I ara, com que no hi ha representació del Grup de la CUP ni tampoc del Grup Mixt, passem al Grup de Socialistes i Units per Avançar, i té la paraula la seva portaveu, Sabrin Araïbi.

Sabrin Araïbi Marachi

Gràcies, president. Bé, avui, llegint la proposta de resolució que ens ha presentat VOX, doncs una no sap si felicitar-los o demanar-los que no s'espantin pel que acaben de reconèixer, perquè avui, per primer cop, VOX ha fet una cosa extraordinària: ha admès que un dels problemes de l'habitatge és l'especulació.

Benvingudes. Han tardat una mica, però celebrem que finalment hagin arribat al mateix diagnòstic que fa anys que moltes denunciem. Ara bé, com sempre, el problema que fan és el tractament, perquè quan vostès parlen d'especulació, ràpidament deixen de mirar cap als fons voltors, cap als grans tenidors, cap als qui fan negoci amb un dret bàsic, i, com sempre, assenyalen els de sempre.

Ens diuen que la solució a la crisi de l'habitatge és la prioritat nacional. És curiós, perquè els pisos no pugen de preu per culpa del color de pell de qui hi viu, ni els lloguers es disparen per l'origen ni la religió de qui els habita; pugen perquè hi ha qui especula, qui acumula i qui fa negoci amb la necessitat.

Vostès parlen també de «primer els de casa», però mai parlen de primer contra l'especulació. Parlen de justícia social, també, en aquesta PR, però només quan serveix per excloure. I parlen de joventut, però els joves que vostès deixen fora també treballem, també paguem els nostres impostos i també construïm aquest país.

La prioritat nacional que necessita Catalunya no és la que divideix; és la que garanteix els drets, la que posa límit al mercat i la que protegeix els joves davant d'un sistema que els expulsa.

I acabo amb una reflexió molt senzilla: si VOX dediqués la mateixa energia a combatre l'especulació com ho fa a fabricar els discursos d'odi, potser algun dia ajudaran de veritat els joves a emancipar-se. Però, fins aleshores, no comptin amb nosaltres per blanquejar el seu relat.

El president

Gràcies, diputada. Com que no s'han presentat esmenes, passem a votar l'únic punt de la proposta de resolució.

Vots a favor?

Un vot a favor, de VOX.

Vots en contra?

Socialistes, Comuns, PP, Esquerra i Junts.

I abstenció?

Cap abstenció.

D'acord, queda rebutjada per 1 vot a favor, 15 en contra i cap abstenció.

D'acord, suspenem la sessió durant dos minuts per iniciar la primera compareixença.

La sessió se suspèn a un quart de quatre de la tarda i tres minuts i es reprèn a un quart de quatre i vuit minuts.

El president

Donem la benvinguda al senyor Enric Aragonès, en representació del Sindicat de Llogateres.

Compareixença d'una representació del Sindicat de Llogateres per a informar sobre la situació de l'emancipació juvenil

357-00888/15

Com ja sap, disposarà d'un temps màxim de quinze minuts per intervenir –jo mateix l'avisaré quan s'acabi el temps–, i posteriorment intervindran els diputats i disposarà de set minuts per respondre. Dit això, pot començar quan vulgui.

Enric Aragonès Jové (representant del Sindicat de Llogateres)

Molt bé, doncs moltes gràcies i bona tarda a tothom. Ens convidàveu al Sindicat de Llogateres per parlar d'emancipació juvenil, i podríem repetir xifres que segur que coneixeu millor que jo: que estem al disset per cent d'emancipació juvenil –a la Unió Europea supera el trenta, i l'havíem superat abans de la crisi, el 2007. Podrí-

em referir-nos de nou a les xifres del CEO, que ens expliquen que és la primera preocupació no només dels catalans, sinó també de les persones joves a Catalunya, i que, de la mateixa manera que els catalans treballadors ara mateix tenen més por de perdre la casa que no pas de perdre la feina, els joves catalans tenen més por de no trobar pis que no pas de no trobar feina.

Però no hem vingut a repetir xifres que ja coneixeu, sinó a compartir per què entenem que hem arribat fins aquí. Jo comparec en nom del Sindicat de Llogaters i Llogateres a Catalunya, una organització que neix el 2017, que té més de sis mil persones afiliades. I és important destacar això justament per explicar-vos que l'afiliació és la base del nostre funcionament i del nostre sosteniment. Ens financem exclusivament a través de les quotes de les persones afiliades per tenir aquest sindicat, aquest bloc, aquesta veu col·lectiva que ens permet tant tenir més força quan negociem amb un arrendador o amb una immobiliària en concret, com per intervenir en el debat públic i també per canviar les regles del joc, que entenc que en part és el que li toca fer en aquesta casa.

Compartiré quatre idees sobre la situació, per què entenem que hem arribat a aquesta situació, i després sis sobre què entenem que s'hauria de fer. La primera idea: els problemes d'accés a l'habitatge són causa, i no només conseqüència, de la pobresa i de l'empobriment de la població. Els lloguers han pujat molt més que els salaris; però no és que ens costi pagar el lloguer perquè som pobres, sinó que és haver de destinar potser més de la meitat del sou a pagar el lloguer el que està empobrint cada vegada capes més àmplies de la població. No es tracta que alguns, per una situació econòmica puntual, sobrevinguda, laboral, tinguin problemes per accedir a un habitatge, sinó que són els preus desorbitats i la inseguretat residencial el que fan que molts joves de famílies fins i tot amb ingressos regulars i mitjans es trobin amb moltes dificultats per emancipar-se o per mantenir estabilitat en el seu habitatge. I això és important perquè, en aquesta casa, sovint sentim dir que l'economia està anant bé, però la gent no ho nota; que hi ha una certa prosperitat, però que no és una prosperitat compartida. És difícil parlar de prosperitat compartida quan un rendista se t'emporta més de la meitat del sou els primers cinc dies del mes. És una prosperitat confiscada, si deixem que el rendisme tingui barra lliure en aquest país.

La segona idea: en l'habitatge no només hi ha un problema, sinó que hi ha un conflicte. I és important, també, a l'hora de pensar les polítiques públiques, posar això sobre la taula, cal dir-ho explícitament: hi ha interessos contraposats. El que està passant amb l'habitatge és una desgràcia per a la majoria del jovent, però és un negoci molt sucós per a uns quants que hi estan sortint guanyant. Hi ha una minoria rendista, una activitat absolutament improductiva, absolutament insolidària, mentre cada vegada hi ha més llogaters, uns acumulen cada vegada més propietats en més poques mans.

I no es pot governar alhora per a aquestes dos parts de la població. Per a la majoria del jovent que no sap quan es podrà emancipar, que comparteix pis en condicions precàries, que està condemnat a abusos immobiliaris, que ha de descartar carreres que voldria estudiar perquè no pot pagar el lloguer de la ciutat on hauria d'anar, i alhora governar per a qui compra edificis sencers per fer fora els veïns i posar-hi *co-livings* o apujar els lloguers amb qualsevol trampa, malgrat que els ha-guem regulat. I aquest és un conflicte d'interessos, perquè és un conflicte del valor de l'habitatge: els que el necessitem per viure-hi i els que el fan servir per especular com un actiu financer.

La tercera idea: els joves són sobretot llogaters, però el lloguer ja no és una cosa de joves. És veritat que el vuitanta per cent de les llars joves són llogateres i és on s'està veient més aquest creixement de la població llogatera, però és igualment cert que dos terços de les persones que viuen de lloguer són majors de trenta-cinc anys i que la mitjana d'edat de les persones que viuen de lloguer cada cop està pujant. Per tant, ja

fa temps que ha deixat de ser aquesta mena d'etapa transitòria i hi ha moltes persones encadenades al lloguer per una cosa, que és perquè la majoria de llogaters –el setanta per cent– no té expectatives d'heretar habitatge i, de fet, el noranta per cent no té expectatives d'heretar un habitatge sencer –menys d'un deu per cent seria qui heretaria un habitatge sencer.

I això dibuixa una nova fractura social creixent: entre qui ja té accés a la propietat i això li facilita accés encara a més propietats, i entre els que no poden fer-ho i queden atrapats en una situació de lloguers altíssims, que també impedeix qualsevol capacitat d'estalvi per acabar accedint a la propietat d'habitatge, i, per tant, és –com dèiem abans– un creixement de les desigualtats.

I la quarta idea: la situació que tenim no s'explica perquè falta habitatge, només. És a dir, el marc d'oferta-demanda clàssic és insuficient per explicar el que està passant amb l'habitatge, no és un bé de mercat que respongui com la resta a aquests principis, i només amb una dada és fàcil de veure, que és que en els booms de construcció dels anys seixanta, dels anys vuitanta i de principis dels 2000 és quan més habitatges s'han abocat –a Espanya s'estaven incorporant més habitatges que a França i Alemanya junts– i és quan més han pujat els preus de l'habitatge –i tenim una ràtio d'habitatge per habitant de les més altes d'Europa. I això s'explica perquè hi ha uns altres usos que estan capturant també aquests habitatges que tenim. I, alerta, ni falta habitatge ni sobra gent, perquè en les comarques on ha baixat la població també ha seguit pujant l'habitatge, el preu de l'habitatge, molt per sobre dels salaris.

I, us deia abans, sis idees sobre què cal fer. Una reflexió, abans. Molt sovint s'ha utilitzat com a arma llancívola, quan proposàvem segons quines mesures, una falsa dicotomia entre regular el privat o enfortir el públic. Quan dèiem: «–Cal regular els preus del lloguer... –No, no, el que cal és més habitatge públic...» És una falsa dicotomia, i per això proposem sis idees.

D'una banda, a la banda de regular el mercat privat, cal abaixar el preu del lloguer. La regulació que tenim ha aconseguit contenir les pujades que teníem i iniciar unes tímides baixades, però segueixen sent uns preus de bombolla. S'ha d'aplicar amb molta més fermesa, amb inspecció i sancions, la regulació dels lloguers, i alhora s'han de solucionar els problemes que té l'índex perquè de veritat pugui produir unes baixades fortes del preu del lloguer. Nosaltres situàvem fa poc més d'un any, en una manifestació multitudinària, l'objectiu d'abaixar el cinquanta per cent el preu del lloguer.

Segona mesura: major estabilitat en el lloguer. Qualsevol de vosaltres que visqueu de lloguer sabeu l'angoixa que s'acosta quan s'acosta la finalització del contracte i t'esperes una trucada de la immobiliària o un *mail* o un burofax. Per tant, apostem per la renovació automàtica de contractes en la majoria de situacions.

Tercera idea –i vinculada al que deia abans de l'oferta segrestada–: els pisos han de ser per viure-hi, i no podem parlar de manca d'oferta sense tenir en compte la quantitat de pisos existents que es destinen a altres usos –turístics, buits... I convé avui destacar especialment els lloguers de temporada i d'habitacions. Els lloguers de temporada i d'habitacions no només han sigut la trampa que rendistes i immobiliàries han fet servir per esquivar la regulació de preus, sinó que els contractes de temporada i d'habitacions han estat també la manera d'imposar al jovent català contractes més cars, més inestables i més abusius.

Llavors, de veritat creiem que, en comptes de signar contractes de lloguer habitual amb tots els drets, els estudiants i els joves que s'emancipen han d'anar-se mudant cada onze mesos, pagant uns preus sense cap tipus de regulació i amb uns contractes sense garanties mínimes? Cal regular el lloguer de temporada i d'habitacions. Aquest Parlament ha fet el primer pas –i al febrer, al Congrés dels Diputats, tenim el següent– per evitar que la regulació de preus sigui optativa, però també per

acabar amb aquest niu d'abusos perquè el jovent pugui fer projectes de vida de més d'onze mesos i no visquem en un país de temporada.

La quarta idea, molt vinculada amb aquesta: que amb l'habitatge no es pot especular. Calen mesures que aturin aquesta creixent concentració de la propietat que s'està fent amb compres senceres d'edificis, que sovint deriven en expulsions. I aquí hi ha dos coses a fer: limitar la possibilitat de comprar habitatge si és amb finalitats especulatives –per tant, vincular-ho a que sigui o per viure-hi o per destinar-ho a lloguer protegit– i, l'altra, mesures fiscals progressives que desincentivin, deixeu-m'ho dir així, que castiguin l'acumulació de molts habitatges. Totes aquestes tenen a veure amb la regulació del mercat privat.

L'altra branca: reforçar el parc públic, un parc de lloguer públic, orientat de veritat a l'interès general. El creixement d'aquest parc públic, no només ni principalment a través de la construcció, sinó també de la compra d'habitatge per part de l'Administració.

Però, si és un moment de creixement del parc públic, és un moment també de plantejar-nos el model d'habitatge públic i protegit que tenim. No un on hi hagi un mercat de lloguer assequible, en sentim a dir, amb concertació publicoprivada, que contribueix igualment a engreixar els beneficis de grans tenidors, de bancs, d'operadors privats, sense cap tipus de control sobre les seves pràctiques, com hem vist amb la Fundació la Caixa –i crec que a aquest Parlament també n'esteu al cas–, sinó impulsar un sector on l'habitatge no sigui una mercaderia. Un model públic orientat a l'accés universal. Després ens podem detenir més, si ho voleu, en les preguntes pel que fa a aquest model.

I una sisena mesura. Hem parlat de regular el parc privat i de reforçar el parc públic. Hi ha un element que també té a veure amb la nostra activitat i amb la defensa de les persones llogateres, que és reconèixer l'organització llogatera i dotar de marc propi els drets sindicals que la gent llogatera ja ha començat a exercir els últims anys amb la seva organització. La negociació col·lectiva, la representació, l'assessorament, que una immobiliària no li pugui dir a un llogater que ha de venir sol a negociar el seu contracte, que no el pot representar ningú, que no el pot acompanyar una persona del sindicat. Això no ho ha de poder fer una immobiliària, igual que em semblaria un disbarat que passés en l'àmbit laboral.

La paraula «sindicat» no és gratuïta en la creació del Sindicat de Llogateres i, per tant, aquesta negociació col·lectiva que en l'àmbit laboral hem estat..., no?, tenim normalitzada i tenim acceptada, poder-la incorporar també en un marc propi pels drets sindicals de les persones llogateres.

Vaig acabant. Ara... (*Veus de fons.*) Sí, tinc temps, no? Estic bé? (*Veus de fons.*) No, acabo de seguida, encara acabaré abans i tot.

Aquests darrers dies, suposo que ho heu vist, hi ha la moda aquesta de penjar-se fotos de com érem l'any 2016 –té un punt tendre i tot–, però ahir hi havia una cadena de *stories* d'Instagram on la gent penjava què pagaves de lloguer l'any 2016. Jo ho vaig buscar: jo pagava set-cents euros per un pis de vora noranta metres quadrats a Fort Pienc –és bastant esfereïdor–, el lloguer mitjà a Catalunya el 2016 eren sis-cents euros al mes, a Barcelona vuit-cents. Ja hi havia notícies que deien: «Alerta, està pujant un nou per cent el lloguer». Ara mateix són 870 a Catalunya i 1.100 a Barcelona; ha pujat un quaranta-cinc per cent el lloguer des del 2016.

I jo vaig venir a Barcelona –jo soc de Reus– amb divuit anys per estudiar a l'Esmuc, perquè no podia estudiar el que jo volia estudiar a Reus, i això passa a molts joves d'aquest país. Jo ara soc professor a l'Esmuc i tinc estudiants d'aquesta edat. Aquest quaranta-cinc per cent més és per a molts joves catalans la diferència entre poder triar la carrera o el cicle formatiu que voldrien fer o no. I estem deixant que hi hagin de renunciar per l'avarícia del rendista de torn o per la catifa vermella que els han deixat les administracions perquè aquests preus poguessin pujar fins aquí, i, per tant, són importants les decisions que es puguin prendre: si deixem que l'habitatge,

de nou, sigui una font de creixement de les desigualtats, d'aturar l'emancipació juvenil, i que té repercussions en tots els altres àmbits de la vida, o fem que sigui un dret garantit.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor Aragonès. I ara comencem el torn dels grups amb Esquerra Republicana de Catalunya, que va sol·licitar la compareixença. I té la paraula la seva portaveu, la senyora Mar Besses, per cinc minuts –no sis ni set: cinc minuts.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, president, intentaré ajustar-me al temps establert. Però, en primer lloc, agrair la compareixença del Sindicat de Llogateres, però també tota la feina i tota la mobilització social i als carrers que han empès, també, institucions com aquest Parlament a fer passos importants a l'hora de garantir el dret d'accés a l'habitatge.

Com saben, aquest Parlament té moltes iniciatives en marxa per intentar treballar per resoldre els problemes d'accés a l'habitatge, però no podem passar per alt que això, malgrat que afecta de forma general tota la població, també té unes implicacions diferents quan es tracta de persones joves, perquè també coincideix amb un moment vital diferent, en què moltes d'aquestes persones comencen a desenvolupar el seu propi projecte de vida i, per tant, l'element de l'habitatge té una posició molt important en aquesta trajectòria vital de les persones, i perquè també ens preocupa que estem entrant en una segona fractura juvenil, diguéssim, en què aquestes trajectòries de les persones joves segurament es veuen diferenciades per una qüestió: que és entre aquells joves que saben que el dia de demà heretaran un pis i tindran la garantia d'accés a l'habitatge d'aquí ics anys, i aquells joves que saben que mai tindran aquesta garantia d'accés a l'habitatge. Per tant, estem afegint una nova fractura a nivell juvenil que també ens preocupa moltíssim.

Com dèiem, hem avançat molt en els darrers anys per garantir el dret d'accés a l'habitatge, i compartim plenament el plantejament que fèieu, que cal avançar en dues direccions i que no és contradictori o no són excloents entre elles. Per una banda, aquesta regulació, aquesta normativa, que el que ha de fer és posar límits en un mercat que és totalment voraç, i acabar, per exemple, amb aquest acaparament, amb aquest negoci que és massa rendible actualment, i, per tant, ens deixa les conseqüències que ens deixa. I, en segon terme, també, amb aquesta responsabilitat de les administracions per fer aquest habitatge públic. Per tant, construir en aquestes dues direccions, avançar en aquestes dues direccions, perquè també, al final, el que hi ha darrere de tot això és: darrere de cada jove que no es pot emancipar o darrere de cada jove que ha de renunciar a la seva trajectòria estudiantil, com has explicat, perquè no es pot permetre marxar de casa pels preus dels lloguers, també hi ha una història de frustració; per tant, condiciona totalment el projecte de vida a desenvolupar amb tot això el que implica. És a dir, sense unes condicions de vida dignes, serà molt complicat que els joves puguin no només desplegar el seu projecte vital, sinó participar, implicant-se en entitats i organitzacions a nivell del territori.

I, per tant, aquí també ens hi juguem la llengua, ens hi juguem la cultura, ens hi juguem la cohesió social. Les implicacions que tenen les dificultats d'accés a l'habitatge en són moltes i hi tenim molt en joc, més enllà del fet de tenir un sostre o no.

A mi m'agradaria situar dos tipus, també, de mesures, que certament també ho heu anat apuntant; però, en primer lloc, en aquestes mesures que creiem que són indispensables, que són estructurals i, per tant, tot això que fa referència a la regulació, tenim els lloguers regulats, però, com dèieu, hem aturat la tendència a l'alça però cal que això comenci a baixar.

Per altra banda, també situàveu la necessitat de regular la compra d'habitatges per acabar amb l'especulació, perquè, en definitiva, el que ens trobem és que no falta habitatge, sinó que l'habitatge que tenim està en molt poques mans. I, per tant, el que hem de fer és proporcionar els límits necessaris, no per anar en contra del dret de la propietat privada, que és del que ens acusa la dreta en aquest sentit, sinó que és radicalment al contrari, fer que la propietat d'habitatge estigui en cada cop més mans, és a dir, que els joves també puguin tenir l'oportunitat de ser propietaris de la seva pròpia «vivenda».

Per tant, sí que m'agradaria preguntar-los, en aquest sentit, com creuen que hem d'avançar, com creuen que hem de desplegar aquesta regulació sobre la compra d'habitatge i com això entronca també amb moltes propostes que s'enfoquen en l'àmbit de les mesures fiscals, sobretot pel que fa referència a les rebaxes, per exemple, de l'ITP per a persones joves, si creuen que això és una solució o és un simple pedaç.

I si creuen també..., m'ha agradat el que deien que la prosperitat compartida... Si un rendista se t'emporta el cinquanta per cent dels sous els primers cinc dies de mes, no es pot jugar a les dues bandes: o estàs al costat d'uns o intentes aconseguir els altres. Per tant, m'agradaria també preguntar per les últimes mesures en matèria d'habitatge que va anunciar el president Sánchez en relació amb aquelles rebaxes d'impostos per a aquells propietaris que, malgrat escanyar-te amb el preu del lloguer, si no t'escanyen encara més, tindran un premi, que serà aquesta rebaxa d'impostos. M'agradaria saber la seva opinió.

I, després, el que creiem que són polítiques d'habitatge a pedaços i que, per tant, creiem que no podem construir un dret fonamental com és el dret d'accés a l'habitatge sobre mesures temporals i clarament insuficients, com per exemple pel que fa al bo de lloguer jove, que creiem que al final no deixa de ser una transferència de recursos públics en mans de privats i, per tant, un pedaç a la situació que tenim. Però també ens ho sembla –i acabo, president, molt breument– l'aval jove a l'emancipació, que ens sembla que té coses positives, però que també creiem que cal anar molt amb compte perquè, dèiem, el problema de l'habitatge rau també en un desajust entre els sous i el cost de la vida; però, clar, aquesta mesura s'adreça a joves que tenen un sou de fins a vuitanta mil euros, per tant, preguntem-nos quins joves estem beneficiant realment amb aquesta mesura.

I acabo amb dues preguntes molt ràpides, però, amb relació al món municipal, quines mesures creuen que es poden implementar o desplegar des dels ajuntaments, tenint en compte que també hi han recursos per fer política d'habitatge, i sobretot amb aquells possibles mecanismes alternatius d'accés a l'habitatge?

I, per últim, relacionat amb la vinculació al món estudiantil, la regulació o no de les residències universitàries, perquè creiem que tampoc té massa sentit tenir regulats els lloguers però que, en aquella mateixa ubicació, hi hagi residències universitàries que superen –i de molt– el preu d'aquests lloguers; per tant, sobre aquesta qüestió.

I moltes gràcies, que m'he passat del temps, president.

El president

Gràcies, diputada. Mi deseo de 2026 es que cumplas algún día el tiempo, ¿eh? (*Fortes rialles.*) Gracias.

I ara passem al torn de Junts i té la paraula el seu especialista, Aleix Agustí. Quan vulgui.

Josep Aleix Agustí Canals

Bé, abans de començar, des del Grup Parlamentari de Junts i des de la JNC, també volíem traslladar el nostre suport a les víctimes mortals dels accidents de Rodalies i de Palau-sator, i volíem traslladar també el nostre afecte als ferits i un desig de ràpida recuperació.

I, bé, gràcies, president. Ara sí, entrant en la qüestió, vagi per endavant que compartim el diagnòstic que fan. L'emancipació és un dels principals reptes dels joves, i per aquest motiu també hauria de ser un repte per al país i per al Govern. Del seu discurs i les seves propostes, se'n desprèn el que m'atreviria a dir, a definir, com un sentiment d'animadversió cap als propietaris. Vostès diuen que l'habitatge està en mans de pocs. I mirin, anem al moll de l'os: a la zona no tensionada, sinó hipertensionada que és Barcelona, segons les dades del cadastre, el noranta-nou per cent dels titulars de Barcelona són petits propietaris i el noranta-cinc per cent del parc d'habitatge està en mans del que no són grans tenidors, segons la –dit sigui de pas– irracional definició actual. És a dir, majoritàriament està en mans de persones que no tenen més de cinc pisos. Per tant, la majoria no són fons voltors ni grans empreses.

Pel que ens han exposat i per la trajectòria que se'ls coneix, la seva proposta per solucionar la situació del mercat de l'habitatge és la hiperregulació, ser simpàtics i permissius amb els ocupes, i carregar i ser agressius amb els propietaris. I, amb això, ja han vist que l'únic que s'aconsegueix és agreujar el problema.

Una de les polítiques públiques per les quals vostès aposten i que s'hi han referit és la llei pel dret a l'habitatge, la que permet regular els preus dels lloguers. Doncs bé, des de que es va presentar el projecte de llei, el preu del lloguer a Catalunya ha augmentat un setze per cent i, des d'aleshores, els contractes signats s'han reduït un quaranta per cent, segons les dades de l'Incasòl; és a dir, un èxit rotund. Així doncs, constatem que el control dels preus no ha solucionat el problema: no s'ha generat més oferta, més aviat al contrari, i, pel que fa als preus, hem vist com no s'han reduït, sinó que ha passat tot el contrari.

El seu dogmatisme exigint aquestes mesures i els diferents governs aplicant-les ens han dut a la insostenible situació actual. Mirin, aquest país s'ha fet gran a base d'apostar per la col·laboració publicoprivada. En podria posar molts exemples. En canvi, no s'ha aixecat a base de confrontar el sector públic contra el sector privat. Això, deixin-me que els hi digui, només ens portarà al fracàs.

Aquest fet em porta a preguntar al Govern socialista quant de temps més pensa seguir insistint en unes polítiques que ens han dut fins a l'actual situació de col·lapse. La nostra proposta per alleugerir la tensió en el mercat de l'habitatge de lloguer és clara: apostem per la col·laboració publicoprivada, per donar incentius i seguretat jurídica als propietaris perquè posin a disposició els seus habitatges al mercat.

I ara passo la paraula a la diputada Montse Ortiz.

Gràcies.

Montse Ortiz i Martí

Gràcies. Doncs bé, com ha dit el meu company, si realment volem afrontar seriosament l'emancipació juvenil, hem d'entendre que l'habitatge és un repte de país i que amb la col·laboració publicoprivada –com bé també ha assenyalat l'Aleix Agustí–, ben regulada, segurament podrem ajudar a donar-hi resposta. Ara bé, estem d'acord que només amb la col·laboració publicoprivada i només construint habitatges no solucionarem el problema de l'habitatge, i molt menys de l'emancipació.

Per tant, nosaltres creiem que, primer, cal una estratègia nacional d'emancipació amb l'habitatge com a eix central de l'estat de benestar. Segon: ampliar el parc públic d'habitatge, especialment l'habitatge de protecció oficial, que com a mínim un vint-i-cinc per cent es destini a la gent jove. Tercer: simplificar i unificar els ajuts a l'emancipació amb una finestra única, perquè avui massa joves queden fora per culpa de la burocràcia. I quart: crear crèdits aval per a l'emancipació juvenil a través de l'Institut Català de Finances per facilitar als joves de divuit a trenta-cinc anys cobrir les despeses inicials i accedir a un habitatge de compra o de lloguer.

I nosaltres compartim, com també ha dit el meu company, que l'emancipació juvenil és un dels reptes més importants que segurament tenim com a país, i per

abordar-ho calen polítiques efectives i una estratègia real, adaptada a la realitat que tenim i que vivim al nostre país.

I aquí els hi volia traslladar una reflexió, que és que segurament ens falta una visió més transversal a l'hora de dissenyar totes les polítiques, perquè si segurament reguléssim pensant sempre en els joves i no pensant en la societat de manera fragmentada, crec que ajudariem a legislar l'emancipació perquè els joves sempre estarien al centre de totes les polítiques públiques i, per tant, cal una mica canviar aquesta cultura i intentar que els joves se sentin sempre que formen part de tota la legislació.

Res més per la nostra part. Molt agraïts de la vostra explicació. Compartim la diagnosi que heu fet al principi i res més, moltes gràcies.

El president

Gràcies. I ara, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula el seu portaveu, Pau Ferran.

Pau Ferran Navarro

Gràcies, president. Avui compareix el Sindicat de Llogateres, a qui dono la benvinguda al Parlament, per parlar sobre la situació de l'habitatge dels joves. I crec que és important escoltar totes les veus, però també dir les coses pel seu nom i no caure tampoc en diagnòstics esbiaixats ni en receptes que, lluny de solucionar el problema, doncs l'han agreujat. És que la situació de l'habitatge a Catalunya evidentment és greu, especialment per als joves –i crec que això és innegable–, però el que també és evident és que les polítiques que s'han aplicat els darrers anys –moltes de les quals, per cert, el Sindicat de Llogateres defensa– no han funcionat.

I el problema que tenim a Catalunya és molt clar, i és que falten habitatges. I mentre no s'afronti aquesta realitat d'una manera decidida, qualsevol política basada únicament en limitar preus i intervenir el mercat o posar-hi traves acabarà tenint l'efecte contrari al desitjat: hi haurà menys oferta, més tensió i això acabarà desencadenant una pujada de preus. I portem massa temps aplicant aquestes polítiques, polítiques que generen inseguretat jurídica, que desincentiven també el petit propietari i que frenen la promoció d'habitatge nou. I quines conseqüències ha tingut tot això? Doncs nous habitatges que no s'arriben mai a construir, i qui en surt perjudicat som les persones joves que volem emancipar-nos.

S'ha d'aplicar política d'habitatge, sí, però política d'habitatge basada en el sentit comú, i és que, com dic, construir més és imprescindible. I això és facilitar sòl, agilitzar les llicències, reduir la burocràcia i deixar de posar pals a les rodes a l'Administració, que és un obstacle constant. No es pot parlar d'habitatge assequible si no s'aposta de manera clara per augmentar l'oferta. Facilitar l'accés a l'habitatge passa per una fiscalitat justa, i és que, avui, comprar o llogar un habitatge està excessivament gravat a Catalunya, i evidentment cal reduir l'IVA en cas d'un habitatge nou, cal rebaixar l'ITP en el cas de segona mà i cal eliminar qualsevol trava i qualsevol taxa que només fa encarir l'accés a l'habitatge; en aquest cas, també a les persones joves.

I és que l'Administració pública no pot fer negoci en base a un bé de primera necessitat com és un habitatge. S'ha comentat també, i és que des del Sindicat de Llogateres no veig mai que hi facin èmfasi, i són les ocupacions; un altre dels grans problemes que hi ha vinculats a l'habitatge són les ocupacions. Ocupacions que generen inseguretat, que retiren habitatges del mercat i que fan que molts propietaris deixin de voler llogar el seu habitatge per por a que se'ls ocupi un pis. I el que no és acceptable és una legislació que protegeixi més l'ocupa que el propi propietari. Defensar el propietari davant de les ocupacions, evidentment, és fer també política d'habitatge.

Fer política d'habitatge és fer política de família, és evident. Sense habitatge no hi ha emancipació, sense habitatge no hi ha estabilitat i sense habitatge no hi ha

família ni ningú pot construir un projecte de vida. I és que estem d'acord tots que un habitatge no són simplement quatre parets; un habitatge és una llar on viure, és un espai de seguretat, de convivència i també d'arrelament al territori i al barri o a la ciutat on visquis, i és el lloc on els joves poden construir projectes vitals i també on es genera cohesió social. I quan l'accés a l'habitatge falla, que és el que està passant a dia d'avui, tot el sistema social se'n ressent, i es veu clarament als barris de totes les ciutats i municipis de Catalunya.

Per això nosaltres creiem que reduir aquest debat a una confrontació ideològica entre propietaris i llogaters no ajuda ningú ni ens porta enlloc, perquè aquesta confrontació no crea ni un sol habitatge nou; el que crea habitatge és col·laboració, confiança i normes clares i estables. Per tant, com deia, més construcció, menys impostos, més seguretat jurídica, evidentment, tolerància zero amb els ocupes i una Administració que faciliti i que no posi pals a les rodes, perquè aquesta serà l'única manera de garantir que els joves puguem tenir accés a un habitatge digne i a construir un projecte de vida i famílies a Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. I ara, en nom de VOX en Cataluña, té la paraula la seva portaveu, Júlia Calvet, que compartirà temps amb la seva especialista, Ana Vega. Quan vulgui.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, president. Bueno, en primer lugar, agradecer su comparecencia, su intervención y su explicación. Y, bueno, nada, decirle que me parece muy hipócrita, ¿no?, que ustedes vengán hoy a hablar precisamente de la emancipación juvenil, porque precisamente ustedes, el Sindicato de Llogateres, es al derecho a una vivienda lo que el cartelista es a la cartera. Lo digo porque, claro, representan a la perfección lo que la izquierda pretende hacer con el mundo civil, que es parasitarlo y que solo sirva a sus banderas; de hecho, es que hemos asistido aquí a un teatro, que es que la diputada de Esquerra ha hecho unas preguntas –unas autopreguntas, yo creo que ya sabe la respuesta– y nada, porque ahí comparten..., pues se podrían poner al lado y serían exactamente lo mismo.

Pero es que lo que pretenden parasitar es la legítima lucha, digamos, por el acceso a una vivienda digna. Y años antes esto era una realidad y en la actualidad ya más bien es una utopía, ¿no? Bajo una supuesta bandera de justicia social, resulta que no son más que el brazo ejecutor de la extrema izquierda, porque, que nadie se engañe, aquí no defienden a los vulnerables como ustedes han venido aquí a decir, sino que defienden la cultura de la patada a la puerta y el impago sistemático.

Y también, bueno, han hablado de fondos buitres, sobre todo del tema de la especulación, como si representara la totalidad del problema, como si solo existiera ese problema, y eso demuestra que no tiene ni idea. Bueno, demuestra que, ya sea por desconocimiento o por intentar obviarlo, no hablan, por ejemplo, de algo que ya también se ha dicho antes, ¿no?, de que el ochenta y dos por ciento de los propietarios de una vivienda en España poseen únicamente un solo inmueble, ni de que el noventa y siete por ciento de esos propietarios utiliza su vivienda como residencia habitual, tal como refleja uno de los informes que se ha publicado recientemente en el 2025 de Fotocasa.

Y claro, ustedes, con su retórica de siempre, han convertido al propietario en un delincuente y al inquilino moroso, pues en un supuesto héroe, ¿no? Y ese es su objetivo sin florituras, sin medias tintas ni disfraces.

Ana Vega Triguero

¿Porque saben cuáles son las consecuencias del miedo a alquilar? La retirada de miles de viviendas del mercado y que se disparen los precios. ¿Y quiénes son los perjudicados de esto? Esos jóvenes y familias que ustedes dicen proteger, pero la

verdad es que solo intentan liderar esta lucha para llenarse los bolsillos con el dinero de las subvenciones. Como era de esperar, solo saben vender humo; parece que viven en el mundo al revés. El Sindicat de Llogateres exige que el propietario privado asuma las funciones que corresponden al Estado. Miren, si falta vivienda social es principalmente por la incapacidad de las administraciones. Ustedes no quieren soluciones, quieren control, quieren que la vivienda sea el campo de batalla de su lucha de clases trasnochada.

Cada vez, de hecho, que celebran una victoria, lo que realmente celebran es un clavo más en el ataúd del mercado inmobiliario español. Están destruyendo la oferta y condenando a toda una generación de jóvenes a no poder emanciparse jamás. Les están condenando a vivir peor de lo que vivían sus padres a su edad. Nosotros tenemos claro que la vivienda alcanza su punto de mayor valor cuando está en manos de una familia, y a ello aspiramos. Por lo tanto, frente a sus amenazas, nosotros pedimos protección para el que cumple. Frente a sus huelgas de impago y protección para la ocupación y luz verde, nosotros pedimos desalojos inmediatos. Y frente a su intervencionismo asfixiante, nosotros pedimos incentivos para que pongan precios asequibles.

La vivienda se garantiza con construcción, con prioridad nacional y con seguridad, no con pancartas que incitan a la ocupación.

Muchas gracias.

El president

Gràcies. En nom del Grup Parlamentari de Comuns, té la paraula el seu especialista, Arnau Morales. Quan vulgui.

Arnau Morales Soley

Gràcies, president. En primer lloc, agrair la compareixença al Sindicat de Llogateres. I jo vull començar demanant disculpes, ja que la seva existència radica en el fet que hem sigut incapaços, com a poders públics, de regular el sector de l'habitatge i donar respostes valentes per garantir el dret a l'habitatge. Així com el 2008 la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca va sorgir com a resposta organitzada de la societat civil davant de la bombolla de les hipoteques, ara trobem que sorgeix el Sindicat de Llogateres per donar resposta a la bombolla dels lloguers.

Actualment, la major ferida i la fractura social més gran que tenim a casa nostra és precisament el preu de l'habitatge i l'accés a l'habitatge, i totes les polítiques de millora social que es puguin fer des dels governs són inútils i marxen instantàniament si no intervenim en el principal punt de fuga de poder adquisitiu, que és l'accés a l'habitatge. I, a més a més, aquesta ruptura del dret d'accés a l'habitatge és la major ruptura del pacte social que ens hem donat com a societat que hem viscut fins ara i que tindrà conseqüències que encara no podem determinar.

Sempre estem parlant, en aquesta comissió, de joventut, de salut mental, d'emancipació, de natalitat, de talent que marxa..., però el principal impediment que tenim per a l'emancipació és el preu de l'habitatge i que l'habitatge s'ha convertit en un bé de mercat i no en un dret fonamental. I això no és només una disfunció del sistema o una petita falla; això és el resultat directe de les polítiques que s'han fet i, sobretot, de les que no s'han fet i que no s'han volgut fer. Fins ara, totes les polítiques en habitatge han protegit més la rendibilitat que la vida. Les polítiques que s'estan anunciant que són incentius al mercat, ja siguin deduccions a l'IRPF, ja siguin ajudes directes per limitar el preu per pagar el lloguer –és a dir, el bo de lloguer jove,– són bízums als propietaris, són ajudes que acaben inflant preus, si no es regula i es posa fre al preu del lloguer, en aquest cas intervenint el mercat.

Per això mateix, ara mateix la votació que s'ha comentat al febrer sobre la limitació del preu de lloguer de temporada i d'habitacions és fonamental. I aquí volia preguntar..., i sent conscient que no és la panacea i que és un primer pas i que no resol a fons el problema, sí que volia preguntar a Junts per Catalunya que què faran,

perquè Junts ha anunciat que no ho té molt clar –és més una pregunta per als compareixents–, però sí que volem deixar clar que Junts ha de decidir si es vol posar al costat de la ciutadania, de les famílies treballadores, dels estudiants, de la joventut, o fer-ho un altre cop més davant dels que s'enriqueixen amb els nostres salaris i fan diners a costa de la nostra vida i de la nostra dignitat.

Des d'una perspectiva de joventut és clau, perquè el lloguer de temporada i d'habitatge és el principal mecanisme d'extracció de renda que pateix la gent jove a casa nostra. Són contractes curts, preus desorbitats, sense cap mena de dret perquè no estan regulats per la llei d'arrendaments urbans, i porta a expulsions silencioses. I així anem fent: els especuladors fan fora els llogaters, fan un rentat de cara als pisos, els posen macos i els posen a lloguer de temporada i lloguer d'habitacions, i dia a dia els barris es van buidant de veïns, es van convertint en paisatges cada cop més uniformes, concebuts únicament i exclusivament per als turistes i per als *expats*.

I parlar d'habitatge –i això no s'ha comentat fins ara, però crec que és important– també vol dir posar límits al turisme. No hi haurà polítiques de joventut creïbles si no hi ha una aposta valenta per intervenir en el parc d'habitatge i reduir la seva concentració en cada cop menys mans. Algunes mesures claus serien..., més enllà que sí que cal construir habitatge públic des del sector públic, però això no és immediat –ho podem fer bé construcció, bé mitjançant tanteig i retracte–, però mentrestant cal donar resposta a la ciutadania.

Mesures immediates. Sens dubte, pròrroga automàtica dels 630.000 contractes que vencen aquest any 2026 i que ha demanat ja el ministre de Consum, el ministre Pablo Bustinduy. Altres: aplicació de sancions per l'incompliment tant de la llei d'habitatge com també per la tinença d'habitatges buits. Per altra banda, la mesura també clau seria la incorporació a la llei d'arrendaments urbans del contracte de lloguer indefinit, que és una figura comuna i homogènia i uniforme i que, a més a més, és unànime en tot el nostre entorn i que aquí al nostre país no hi és. I, a més a més, cal modificar els índexs, perquè els preus de lloguer..., sí que és veritat que l'índex s'ha aconseguit doblar i limitar l'increment que està tenint el lloguer, però segueix incrementant-se excessivament. Cal fer un repensament d'aquest índex d'habitatge i del preu de lloguer i rebaixar-lo automàticament.

I, després, dues preguntes. La primera: quina valoració estan fent de les vagues de lloguer que s'han mantingut fins ara i dels seus resultats? I segona: quina valoració farien de l'existència d'un contracte indefinit? I, finalment, una reflexió que crec que és important i que no podem perdre el nord, que és que l'habitatge és un dret fonamental, no és un bé de mercat, i, per tant, ni gent sense casa ni casa sense gent.

Gràcies.

El president

Gràcies. I ara, en nom del Grup de Socialistes, té la paraula el diputat David González. Quan vulgui.

David González Chanca

Gràcies, president. Bona tarda a tots i a totes. Moltíssimes gràcies al Sindicat de Llogateres de Catalunya per la compareixença i, particularment, al senyor Enric Aragonès.

Estem completament d'acord que l'habitatge no és un bé de mercat disponible per especular, ni per fer-se ric ni per viure de rendes. I segurament aquesta és la gran diferència i la gran dicotomia que hi ha entre les propostes que, amb més o menys diferències –que evidentment n'hi ha–, defensen uns partits d'esquerres i altres partits de dretes en aquest Parlament i a les altres institucions democràtiques que veiem a la resta del país.

De fet, vostè ha fet una diagnosi que és molt correcta i que segurament hem comentat moltíssimes vegades, però és important remarcar també quines són les

obvietats per ser conscients de la problemàtica. Efectivament, la taxa d'emancipació es troba en el disset per cent. Hem de recordar que hem arribat a tenir una taxa d'emancipació més baixa, al voltant del quinze per cent, i que el primer problema social actualment és l'habitatge. És l'habitatge no únicament per a la gent jove, sinó que s'ha transformat en un problema a qualsevol edat. Una circumstància històrica que estava relacionada amb edats joves, doncs ara envaeix tota la societat, i l'única configuració general que trobem és que, evidentment, això a qui afecta és a la classe treballadora, a les classes més humils, que són les que tenen més dificultats a l'hora d'emancipar-se o de decidir lliurement on volen viure a qualsevol edat, independentment del tipus de treball que poden tenir i altres condicions que històricament no havien estat d'aquesta manera.

Les solucions no són màgiques, però s'han de poder aplicar. I si volem ser el més optimistes que ens pot sortir del cor, creiem que com a mínim s'ha iniciat un bon camí que ens pot portar a algunes de les solucions que tant ens està demanant la gent. El primer: tenim actualment una legislació més intervencionista –i ho dic d'aquesta manera– per regular al màxim possible el preu del lloguer d'aquest país. De moment, el que hem tingut ha estat una contenció amb l'objectiu d'assolir una reducció.

S'han posat en marxa moltíssimes polítiques destinades a l'emancipació, especialment amb perspectiva juvenil, com és el cas de l'abonament del lloguer juvenil, una iniciativa que es va posar en marxa gràcies al Govern de Pedro Sánchez el 2022 i que després la Generalitat de Catalunya va copiar, va calcar i la va impulsar i des de fa tres anys està en marxa.

S'han posat en marxa també els préstecs d'emancipació de l'Institut Català de Finances per tal d'aconseguir que un jove, si així té aquesta possibilitat però no té els diners per a l'entrada, pugui accedir també a comprar-se un pis; una situació que, de vegades, també aquesta és motiu d'exclusió. Per nosaltres és normal o pot ser normal que en el projecte de vida que qualsevol persona vol desenvolupar, en algun moment vol decidir deixar de viure de lloguer, de pagar un lloguer, i comprar-se un habitatge de propietat.

I, el que és més important, aquells anuncis que ha fet el president de la Generalitat en els dos debats de política general que hem tingut, que és el d'apostar per un parc d'habitatge públic com no ha existit mai en aquest país i amb una disponibilitat..., fa un any va anunciar que eren cinquanta mil habitatges els que es buscava treballar durant aquest mandat, dels quals més de vint mil durant aquest 2026 estan en marxa per començar a ser una realitat, i l'objectiu ara és d'arribar al 2030 amb més de 200.000 habitatges en construcció a disposició. Evidentment, si aquests 200.000 habitatges..., estem parlant d'habitatge públic, on una part important pot estar destinada a l'emancipació juvenil i al lloguer juvenil, pot ser una bona solució, una bona manera, tal com vostè ha dit, d'enfortir-lo. Però aquesta no ha de ser l'única, ni la individual, sinó que ha de venir acompanyada de les altres que estaven comentant que poden servir per donar una perspectiva més conjunta.

Vostè ha fet referència a un concepte que s'explica molt per part del Govern i per part del nostre grup parlamentari, que és la generació de prosperitat compartida. Efectivament, no té cap sentit generar o tenir un país que genera prosperitat si aquesta no es comparteix, i la millor manera de compartir-ho, la primera manera d'explicar que es comparteix, és que tothom pugui tenir el dret d'accedir a l'habitatge, qui així ho decideixi.

I també, per respondre a algunes de les acusacions que sempre es donen, evidentment, en aquest país no sobrarà mai ningú per decidir si vol viure i si vol tenir un habitatge a Catalunya.

El president

Gràcies. I ara, senyor Aragonès, té la paraula per respondre les preguntes per set minuts. Quan vulgui.

Enric Aragonès Jové (representant del Sindicat de Llogateres)

Miraré de contestar la majoria de coses en aquest temps. No, en primer lloc, bé, jo no sé si és potser fruit de que a vegades portem la intervenció... *(Veus de fons.)* Ah! Sí? *(Veus de fons.)* El CNJC havia d'intervenir també... *(Pausa.)*

El president

I el seu nom, perdó? *(Veus de fons.)* D'acord. Doncs té la paraula en nom del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya.

Andrea Urbano Carrete

Gràcies. Ja que hem vingut, intervindrem. Moltes coses, de fet, de les que direm ja les ha avançat l'Enric, del Sindicat de Llogateres; per tant, agrair també la seva compareixença. I, com ell ja avançava, l'accés a l'habitatge i la precarietat laboral són dos dels tres temes que més interès susciten entre la joventut, i això no és casual, no és cap novetat que ens trobem davant d'una problemàtica estructural. I és que l'habitatge ha esdevingut un bé amb el que especular i fer negoci i no un dret universal i accessible per a tothom, i les joves no en som cap excepció.

Com ja s'ha dit molt també, la taxa d'emancipació s'ha cronificat, situant-se al voltant del disset per cent, mentre que la mitjana europea és del trenta per cent, i això no és gens sorprenent si tenim en compte que el lloguer mitjà a Catalunya s'ha incrementat en els últims deu anys més d'un cinquanta-sis per cent, mentre que els salaris només han pujat un vint per cent. I també ho avançava el Sindicat de Llogateres, que l'habitatge s'ha consolidat com un factor generador de pobresa; de fet, el risc de pobresa en règim de lloguer se situa ja al 29,8 per cent. Les dades són clares i són alarmants, i requereixen mesures que ataquin l'arrel de la problemàtica i no pedaços, i això, des del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, considerem que són les mesures que s'han estat implementant fins ara en matèria de joventut i habitatge.

Considerem que, per exemple, els préstecs de l'emancipació que pretenen donar crèdits al zero per cent als joves per comprar-se el primer habitatge només augmenta la capacitat de les joves d'endeutar-nos i és una transferència directa de diners públics a fons privats, i, per descomptat, no ataca l'arrel del problema. De la mateixa manera, el bo jove de lloguer també representa una transferència de fons públics a mans privades, que, per descomptat, poden continuar especulant amb l'habitatge.

I, més enllà de la valoració política que en fem, des del CNJC també insistim en la necessitat de tenir dades detallades sobre la implementació d'aquests ajuts per vegueries i àmbits territorials que mostrin la fotografia real sobre l'efectivitat d'aquestes mesures respecte a l'efectivitat que suposaria posar un fre real a l'especulació. I ho demanem perquè veiem com s'apliquen contínuament mesures i polítiques adreçades a les joves sense comptar amb dades que mostrin realment la nostra realitat, perquè més enllà de la taxa d'emancipació –que la coneixem malauradament de sobres– no tenim més dades, i, en aquest sentit, vam adreçar-nos a l'Observatori Català de la Joventut per poder desenvolupar un estudi complet sobre habitatge i joventut, i esperem que el Govern faci una aposta clara i decidida per prioritzar una qüestió cabdal com és aquesta.

I, més enllà de les dades, tenim clares les nostres demandes, també. I, com deia, no passa per aconseguir pedaços. Coincidirem amb el Sindicat de Llogateres, que han explicat perfectament què vol dir no fer pedaços, però hi insistirem: cal acabar amb totes les esclatxes que encara permeten especular i apujar els preus malgrat la regulació dels preus de lloguer. I, en aquest sentit, és imprescindible, com ja s'ha dit, defensar la regulació catalana dels lloguers de temporada i habitacions i blindar-la.

Apostem també nosaltres pels contractes de lloguers indefinits per acabar amb l'angoixa i amb la incertesa que suposa ara mateix el règim de lloguer, i això no

passa per una aposta pel règim de compra i la seva falsa sensació de seguretat. I cal prohibir les compres especulatives i cal l'expropiació de pisos de bancs i fons voltor, i això també és fàcil d'entendre, és també de sentit comú. Com s'ha dit, els habitatges són i han de ser per viure-hi. Cap pis buit i cap més habitatge per especular, i, en aquest mateix sentit, cal un fre real al negoci dels pisos turístics.

I, per descomptat i per acabar, acabar amb els desnonaments, perquè Catalunya, en aquest sentit, continua liderant rànkings, i és la mostra més ferotge de les conseqüències d'haver permès fer negoci amb un dret bàsic. Vam acabar el 2025 amb el desallotjament del Bloc 9, de Badalona, deixant al carrer i sense alternativa quatre-cents veïns i veïnes en ple hivern. La setmana passada, a Manresa, hi havia el primer intent de desnonament del Bloc 8, un bloc que va estar buit durant anys i que finalment va ser alliberat per la PAHC del Bages i actualment hi resideixen vuit famílies. I ahir dos empresaris dedicats al sector immobiliari i amb desenes de pisos a Barcelona expulsaven de casa seva una família de les Corts enmig d'un temporal de vent i pluges, i podríem dedicar tota la intervenció a posar-ne més exemples i ens faltaria temps.

Per tot això, des del CNJC tenim clar que cal abordar la problemàtica com el que és, una problemàtica estructural, i fer-ho de forma decidida. I és que el dret a l'habitatge és també el dret a continuar vinculat i arrelat a la comunitat, perquè sense un sostre on viure, amb la inestabilitat i la incertesa que patim les joves, és pràcticament impossible implicar-nos i organitzar-nos.

Com deia l'Enric, també, del Sindicat de Llogateres, no volem un país on les joves tinguin una perspectiva habitacional que vagi d'onze mesos en onze mesos. Els lloguers de temporada ens impedeixen directament la capacitat d'associar-nos i d'implicar-nos, i és impossible participar així de la vida col·lectiva si no sabem on serem d'aquí un any. Alhora, la gentrificació existent des dels centres de les ciutats suposa un exili demogràfic –i ja acabo– que debilita l'associacionisme juvenil i les estructures comunitàries, que són elements imprescindibles enfront dels discursos d'odi i de l'extrema dreta, en tant que esdevenen espais de cohesió i de trobada, i permeten afrontar els reptes de forma col·lectiva.

I ara que les dades sobre el creixement dels discursos d'odi entre les joves obre els titulars, nosaltres, les joves, també treballem dia rere dia des de l'associacionisme per revertir-ho i per generar il·lusió i esperança des d'allò comunitari. Per tant, menys responsabilitat de les joves i més feina clara i decidida des de les administracions per garantir condicions de vida dignes per a totes. Mentrestant, nosaltres, les joves, serem on hem de ser, organitzades i defensant el paper cabdal del moviment per l'habitatge i la importància de participar-hi. I continuarem organitzades, també com les companyes de l'Analògica, de Barcelona, que avui han estat desallotjades i a qui volíem també traslladar tot el nostre suport.

Gràcies.

El president

Gràcies. I ara sí, senyor Aragonès, té la paraula.

Enric Aragonès Jové (representant del Sindicat de Llogateres)

Gràcies. Deia: intentaré contestar la majoria de qüestions. Jo crec que n'hi ha una a l'inici que crec que és una confusió que diversos grups han fet, no sé si per aquesta cosa de portar les preguntes escrites abans d'escoltar el que dirà el compareixent, però jo no he parlat dels propietaris, he parlat dels arrendadors, i si no sabem fer aquesta distinció no entenem el que està passant. Efectivament, i ho ha dit algun grup, la majoria de propietaris en aquest país són propietaris d'un habitatge, on viuen, famílies que viuen en una casa que tenen de propietat. I aquesta gent té uns interessos molt més propers als llogaters que no pas a un gran tenidor d'habitatge. Si confonem propietaris amb arrendadors, si confonem propietaris amb rendistes, estem fent passar bou per bèstia grossa, i no hem estat parlant dels propietaris que

no fan negoci amb l'habitatge, sinó que hi viuen, sinó que estàvem fent la distinció entre qui vol l'habitatge per viure-hi, siguin propietaris de casa seva o llogaters, i qui vol l'habitatge per fer-hi negoci.

A l'hora de parlar de la concentració de la propietat, hem dit una xifra que és una mica tramposa, perquè si parlem de quants propietaris són grans tenidors, efectivament, són molt pocs, perquè la majoria d'habitatges els té gent que en té un que és on viu. El que ens hem de preguntar és quants habitatges acumulen aquests pocs. És a dir, aquests grans tenidors que a Barcelona –donàveu xifres de Barcelona– són el 7,5 per cent dels titulars tenen el 44,7 per cent dels pisos posats a lloguer. Per tant, anem amb compte com expliquem les xifres de la concentració de la propietat. I el que és més preocupant és que aquesta concentració està creixent.

La majoria de compres d'habitatge a Catalunya s'estan fent sense hipoteca. Per tant, difícilment és una família treballadora que s'endeuta per emancipar-se o fer un projecte de vida. S'estan fent sense hipoteca i la majoria de compres d'habitatge a Barcelona l'última dècada les han fet propietaris que en tenien, com a mínim, vuit. Per tant, no estem parlant d'una família. Bé, família en deuen tenir, aquests també, però no els estan fent servir per viure-hi, en qualsevol cas. Per tant, la regulació de les compres que no siguin o per viure-hi un mateix, per fer-hi una família –és que hi estem insistint, però bé...– o per destinar-ho a un lloguer protegit, doncs aquestes compres s'han de limitar.

La fiscalitat hi pot ajudar, efectivament. Ho vam començar a fer amb l'ITP, que vam impulsar aquest recàrrec, i s'ha de poder fer amb altres figures. I, per tant, en el sentit de l'emancipació, una cosa que nosaltres dèiem en els préstecs d'emancipació..., segurament no és el nostre model, incentivar un accés a l'habitatge basat en l'endeutament i l'enriquiment del sistema financer, i aquí la banca pública hi podria tenir un paper; però hi ha una cosa que és relativament nova, que és que aquests préstecs que serveixen per emancipar vagin vinculats a la protecció de l'habitatge. I això té tot el sentit per assegurar que aquests habitatges que l'Administració està ajudant a adquirir no serveixin després per ser venuts a un preu més alt i capitalitzar des del privat la plusvàlua.

S'ha parlat també d'aquestes polítiques tan intervencionistes que representa que han anat tan malament, i hi ha una altra trampa que s'ha fet quan s'han donat les dades, que és dir el que va pujar el lloguer des de l'anunci de la llei d'habitatge, que és una cosa que nosaltres ja vam criticar. L'expectativa de regulació sense fer-la genera una pujada molt gran de preu, perquè la gent diu: «Hòstia, pugem els preus abans de que ens els limitin.» I la pujada més gran de preu que hi ha hagut en aquest país va ser entre que es va aprovar la llei que permetia regular els lloguers i que efectivament es van regular els lloguers. Aquest període va ser negre, sí, efectivament, des que s'han regulat han començat a baixar tímidament. Les polítiques de desregulació impulsades pel Partit Popular en el seu moment de liberalització del sòl i de més rotació dels contractes també ens han anat molt bé, trobo.

S'ha dit que l'ocupació era el gran problema. No entraré en la cosa de sempre de que, efectivament, és el 0,057 per cent dels habitatges, sinó que a més a més és que l'ocupació treu habitatges del mercat, però penso, però, o sigui, els habitatges que s'han ocupat, que eren de bancs i estaven buits, en quin mercat estaven? No acabo d'entendre la lògica aquesta.

Després s'ha dit una altra cosa. Mira que quan preparàvem la intervenció dèiem: «Lo de que no rebem subvencions ho dic o ja ens ho trauran?» I ho he dit i igualment ho han tret, o sigui, el Sindicat de Llogateres no rep cap subvenció, i és una decisió que es va fer per blindar-nos, efectivament, d'uns atacs que sembla que no passa re que no siguin veritat perquè hi ha gent disposada a fer-los igualment, encara que sigui inventant-s'ho.

S'ha parlat de manca d'oferta. Jo ja ho he explicat. Deia: una part de la manca d'oferta, o sigui, dels pisos existents que estan segrestats i, per tant, hi ha d'haver un

augment d'oferta en el sentit d'un augment de pisos disponibles perquè les famílies hi puguin viure, i, per tant, l'augment d'oferta..., potser en algun lloc, en algun moment, cal construir, però no serveix de re abocar pisos i pisos, crear-ne de nous, si no tenim els mecanismes per garantir que aquests pisos aniran a lloguer perquè hi visqui gent i a uns preus assequibles. Per tant, compte amb aquesta confusió que es feia, també, perquè sí que els cinquanta mil pisos que es van anunciar inicialment eren públics, però els 200.000 que es van anunciar després no ho eren. Vull dir que a vegades ens confonem aquí amb les xifres.

S'ha preguntat per la vaga de lloguers. Efectivament, el Sindicat de Llogateres ha impulsat una vaga de lloguers que està, afortunadament, arribant al seu final i aconseguint que totes les famílies a qui es volia expulsar de pisos protegits puguin quedar-se a casa seva. En podríem parlar molt i, de fet, vam visitar aquest Parlament amb alguns dels vaguistes. Creiem que és una eina interessant que, davant d'aquesta desigualtat enorme que suposa una relació de lloguer, els llogaters puguin retenir el pagament de lloguer en casos de conflicte amb la propietat fins que aquest es resolgui. M'ha fet gràcia que algun grup ha contraposat defensar les famílies amb la nostra vaga de lloguers, que era contra la Fundació la Caixa. Per tant, a no ser que la seva família sigui Isidre Fainé, no acabo d'entendre aquesta comparativa.

Respecte a contractes indefinits, jo ho he dit amb una altra fórmula: he dit renovació automàtica de contractes. Al final és que, quan s'acabi un contracte, l'arrendador no pugui, sense haver de donar cap explicació, fer fora gent de casa seva que hi porta molts anys vivint, i es poden regular quins són els supòsits en què això es dona.

I, per acabar, no sé com vaig de temps, però... (*Veus de fons.*) D'acord, un comentari sobre... Bé, de fet, sobre el préstec a l'emancipació ja ho he fet, i sobre el bo de lloguer jove, sense treure que efectivament hi pot haver persones joves que se n'hagin beneficiat i els hagi ajudat a arribar a final de mes, nosaltres creiem que és una mesura que està, d'una banda, mal orientada, perquè les ajudes al lloguer, més que fer baixar preus, el que fan és garantir el cobrament als rendistes o pujar..., en aquest cas els tenim regulats, que el disseny té uns límits de renda que deixen fora molts joves i que hi ha un tema d'accés arbitrari una mica humiliant per la manera com es fa, que és que el primer que arriba s'ho queda. I, d'altra banda, que té un impacte molt relatiu, també, i és per això que calen les mesures de regulació en el sentit que hem anat comentant.

Segur que m'han quedat moltes coses per comentar, però amb el temps que hi ha crec que és el que podem fer.

El president

Gràcies per la seva compareixença.

I suspenem la sessió i tornem ara, en dos minuts.

La sessió se suspèn a un quart de cinc de la tarda i vuit minuts i es reprèn a dos quarts de cinc.

El president

Bona tarda.

Compareixença d'una representació de l'Institut de Ciències Polítiques i Socials per a presentar l'informe *Nois, noies i un abisme. Opinions sobre la igualtat i el feminisme*

357-00889/15

Benvinguts a la Comissió de Polítiques de Joventut, senyor Oriol Bartomeus, director de l'Institut de Ciències Polítiques i Socials, i la senyora Maria Freixanet, responsable de la línia de gènere de l'institut. Disposen de fins a quinze minuts

per intervenir; a continuació, s'obrirà un torn dels diputats. Quan vulguin, poden començar.

Oriol Bartomeus Bayés (director de l'Institut de Ciències Polítiques i Socials)

Gràcies, moltes gràcies per la invitació a venir a presentar aquest quadern. L'Institut de Ciències Polítiques i Socials té com a objectiu principal l'anàlisi de la realitat social i política de Catalunya, però una de les derivades d'això és que ens interessa molt no només analitzar el que passa a Catalunya, sinó poder-ho ensenyar i que aquest coneixement que nosaltres obtenim serveixi a les institucions públiques del país per millorar la vida de la gent del país.

Jo els hi explicaré la gènesi d'aquest treball i després la Maria Freixanet els hi explicarà les conclusions i les recomanacions que conté aquest treball. Mirin, fa dos anys, en el sondeig que fem anualment, el corresponent a l'any 23, vam incorporar –vam recuperar, de fet– una sèrie de preguntes, unes sobre igualtat de gènere i feminisme, que feia temps que no preguntàvem. Nosaltres fem un sondeig anual des de l'any 1989, és la sèrie històrica més llarga del país; per tant, portem més de trenta-cinc anys analitzant la realitat i l'opinió del país. I l'any 23, al reincorporar aquestes preguntes, ens vam adonar d'una cosa que ara ja és de comú coneixement, però que en aquell moment ens va sorprendre, que és que, pel que respectava a les preguntes sobre igualtat de gènere i feminisme, s'observava una bretxa molt clara entre homes i dones en les franges d'edat més joves, hi havia clarament una bretxa de gènere entre els nois i les noies.

Per seguir incidint sobre això, vam decidir que faríem un estudi qualitatiu amb estudiants de batxillerat de diferents instituts del país per intentar entendre les raons que hi havia darrere d'aquesta bretxa entre nois i noies. I és així com vam anar a visitar nou instituts de diverses ciutats catalanes, bàsicament de Barcelona, Igualada, Terrassa, Rubí i Granollers, on ens vam entrevistar amb un total de 239 adolescents d'entre catorze i quinze anys, dividits en grups de nois, grups de noies i grups mixtos, per una mica avaluar què hi havia darrere d'això que havíem descobert en el nostre sondeig. I el que vam descobrir és el que ara la Maria els hi explicarà.

Gràcies.

Maria Freixanet Mateo (responsable de la línia de gènere de l'Institut de Ciències Polítiques i Socials)

Bé, doncs exactament el que hem intentat recollir en el quadern són aquells relats, aquells discursos que es saturen; és a dir, que quan has anat a sis instituts saps que en el setè també apareixerà. Intentàvem entendre quin era el relat generacional que els nois i les noies estan fent en tot el que té a veure amb igualtat i amb feminisme.

I, per anar molt ràpid a les conclusions directes, dir-vos: el primer que vam percebre –que és el que us traslladem– és que els nois i les noies viuen com en planetes diferents. El que ells estan percebent i el que elles estan percebent no té res a veure, el que vivíem als grups de nois i als de noies anaven a temes, a preocupacions absolutament divergents. D'alguna forma, pensàvem que anàvem a una societat cada vegada més unisex, i el que ens vam trobar és que la cosmovisió d'uns i d'altres divergeix molt inclús a nivell vital. Ells són amics entre ells, elles són amigues entre elles i hi havia poc vincle en les relacions. I la manera de veure el món divergia en termes de valors, també, si en l'eix esquerra-dreta, més enllà, i en termes de feminisme, evidentment també. Aleshores, en els grups de nois, bàsicament el que vam poder viure és que ells formulaven una queixa. Ells es senten l'antagonista del feminisme en aquest moment; d'alguna manera, denunciaven sentir-se l'altre respecte al moment actual, ells actuaven des d'un paper de molta victimització.

Un element que ens preocupava veure és que hi ha molt poc reconeixement de les dades, de la realitat, i continua sent desigual; és a dir, quan tu agafes a dia d'avui qualsevol dada objectiva sobre temps, treballs, rols, poder, salut..., continua retor-

nant-te a una imatge de desigualtat en termes..., i les dones estan en pitjor condició que els homes en qualsevol esfera de la vida, excepte en algun ítem –per exemple, en resultats educatius, on elles estarien ja per damunt, no?–, però aquesta realitat de desigualtat persistent els nois també l'impugnen, ells senten que avui la desigualtat és a la inversa, que està vençuda a l'inrevés.

Despleguen una idea de victimització molt forta i es genera un relat antifeminista molt molt virulent. Despleguen discursos de l'estil que qualsevol noia, si ella vol, et pot tancar a la presó perquè li dona la gana, que ells no tenen veu... És com si no és el nostre moment, és el seu moment, i això és un joc de suma zero. Si és el seu, no és el nostre, d'acord? Fan un desplegament discursiu en aquest sentit, i aquest és el relat predominant, a més, el relat majoritari on quadrar. Hi ha nois que s'hi resisteixen, però seria el relat majoritari.

És un discurs molt polític, i el que estem explicant és que tenim la impressió que és molt molt molt discursiu i molt molt molt construït des de fora cap endins. Per què? Perquè les frases que ens trobem són exactes. Si tu vas a un institut, i a un altre i un altre, i a tots et diuen «és que hi han quatre-centes lleis que discriminen els homes», i no són ni cent ni 1.500, sempre són quatre-centes, vol dir que hi ha una construcció discursiva que ells estan consumint, que prové de la masclosfera... Bé, podríem seguir, no? Hi ha una construcció discursiva que ells estan consumint i ells actuen des d'un discurs de victimització, però un lloc molt molt polític –denúncies falses, les quotes de bombers... –, molt polític. I, en canvi, elles estan assentades en la seva vivència personal, elles raonen sobre aquests temes des de l'experiència pròpia, i elles, davant les mateixes preguntes exactes, no van a aquesta mena d'element, sinó que van a la seva preocupació per la violència sexual.

Les noies joves també senten que s'ha guanyat molt en termes d'igualtat, senten que són iguals que els nois en valor, en valor existencial, que podran fer la vida com vulguin, que podran treballar del que vulguin, estudiar el que vulguin, tenir les relacions que vulguin, però senten que allò que les desiguala és l'existència de la violència sexual, tenen una por compartida a trobar-se amb la violència sexual. I en qualsevol grup de noies apareix relat: a mi..., jo quan vinc a l'institut passo per davant de tal bar i sempre hi ha tres homes que em diuen coses. Comencen el relat d'allò que els hi passa. Aleshores, allò que els hi passa sí que divergeix entre els grups i aquí sí que hi veiem distància per tipus d'entorn, distància de classe, allò que efectivament els hi acaba passant, en tant que la violència és diferent també pel tipus de família. Hi ha coses que a algunes noies de quinze anys se'ls hi permet fer i a altres no, però la por seria l'element compartit. Coneixen la violència sexual molt millor que generacions anteriors, però no els hi deixa de passar i, per tant, tenen una mena de pensament soterrat de pànic.

Aleshores, veieu la distància com de temes, de preocupacions que manegen uns i altres. Vist això, el que us puc dir és que en els grups mixtos és una mica un depèn. Quan tenim un grup on la relació vital és molt trencada i els nois i les noies estan molt molt separats entre si, no hi ha vincles d'amistat, es dona una relació agra, perquè el noi està dient: «És que les noies tenen privilegis.» I la noia està dient: «I la meva por? Què passa amb la meva por?» I aquí no hi ha contacte en aquest diàleg, no hi ha diàleg possible aquí.

Quan tens un grup al davant que veus que la relació és una mica més amiga, que ho veus, per exemple, en com estan asseguts a l'aula, en com es parlen, ho veus de seguida, en el moment en què hi ha un noi que pot dir: «Ostres, és que jo em poso en el teu lloc i quina por» o «Sí, jo aquesta noia l'acompanyo a casa cada tarda quan sortim de l'institut» o «Quan sortim de festa, si no hi vaig jo, a ella no l'hi deixen anar». Quan passa això –que és el gest de posar-se al lloc de l'altre, senzillament–, tota aquesta construcció tan discursiva sobre les denúncies falses, les quatre-centes lleis, tota aquesta construcció no té sentit, tot això cau perquè la realitat de les noies

d'alguna manera és acollida. I aquests grups, els grups mixtos més..., on hi ha més vincle, aconseguixen començar a pensar què s'ha de fer.

Així, com molt resumidament, aquest seria una mica el que hem vist: dos mons que estan convivint però no s'estan comunicant. Els nois, de forma majoritària, en una posició d'enuig, de sentir-se que són l'antagonista i respondre des d'aquest lloc, i, alhora, diem que és una posició amb la que es pot treballar perquè creiem que és una posició molt discursiva, és el discurs en el que cal quadrar. Si fa uns anys calia ser feminista per estar dins, ara cal ser neomasclista per estar dins. I, d'alguna forma, diem que és molt discursiu perquè aquests nois potser estan enviant la companya a fregar –això ho fan servir molt, diuen «*vete a fregar*», per dir «calla» diuen «*vete a fregar*»–, però aquests mateixos nois segurament a casa seva estan fregant els plats igual o igual de poc que la seva germana, segurament més que el seu pare i segur que més que el seu avi, perquè hi ha una construcció d'una societat, aquesta construcció d'aquests quaranta anys més igualitària, ells són fills d'aquest lloc. Per tant, estem en un moment molt discursiu on senzillament el discurs que ells anuncien és d'oposició, és un lloc que els hi reomple una identitat masculina molt concreta.

I les noies estan en un lloc de molta preocupació pel que us deia de la possibilitat de trobar-se amb la violència, i per un altre factor –que me l'he deixat–, que és la possibilitat de trobar-se ja no amb la violència, sinó amb la pressió en el terreny íntim i sexual. Les noies estan molt preocupades per tot el que té a veure amb el terreny de la sexualitat, per, quan comencin a tenir les seves primeres relacions íntimes –o algunes ja les tenen–, trobar-se amb certes demandes, certes pràctiques sexuals que venen de la pornografia, per com haurà de ser el seu cos, el cos que els seus companys estan desitjant i que elles no tindran, també amb molta influència de la pornografia. I, per tant, com veieu, la sexualitat és el lloc de preocupació i de desigualtat per a les noies.

Aleshores, vist això, el que hem fet nosaltres és intentar retratar, fer un retrat del que hem vist per compartir-ho amb qui pren decisions, perquè entengueu una mica per on estan anant les seves posicions, les seves preocupacions i, a partir d'aquí, hem recollit aquelles recomanacions que espontàniament sortien dels grups més igualitaris. Les recomanacions bàsicament van com a tres nivells. Hi hauria tot un paquet de recomanacions que té a veure amb posar límits a tot el que ve de la vida virtual. Hi havia un noi que em deia: «És que jo...» –tenen quinze anys–, i em deia: «És que jo, quan era petit» –que en tenia tretze– «veia unes coses que jo ara sé que jo no podia gestionar».

Llavors, tots els debats que existeixen sobre què i quan pot impactar en una vida adolescent són debats que són responsabilitat adulta, no seva, i que hem de poder tenir, perquè tota aquesta construcció de misogínia digital els hi està arribant, de la mateixa manera que tota aquesta construcció d'una sexualitat violenta els hi està arribant. Hi ha tota una socialització digital que els hi reomple els estereotips de gènere i els hi reomple les relacions, l'aprenentatge de les relacions íntimes en termes de violència, que ells estan interioritzant i consumint.

I, per tant, tot aquest contingut hem de veure què podem fer perquè els hi arribi el més tard possible o inclús hi ha contingut que no hauria de poder ser-hi, perquè d'alguna forma el que sí que tenen clar és que la vida virtual és la seva plaça pública, és on ells parlen, i si és terreny de la plaça pública, ha de ser terreny democràtic. Per tant, hi han codis ètics que han de poder funcionar allà. Per tant, tots els debats que hi han sobre quan arriba el mòbil, què fem amb la pornografia..., tots aquests debats te'ls reclamen ells, d'alguna manera és dir: «Fes-te càrrec tu, que ets adulta, de què m'arriba i quan com a element socialitzador per a la vida virtual.» Per tant, tot el paquet de límits a la vida virtual seria un.

L'altra zona de recomanacions seria tot el que té a veure amb com intervenim en les escoles, com fem la coeducació. Bé, fem la coeducació seria el mandat, no? Els

nois sobretot, les noies en part també, mostren enuig per la manera en què estem intervenint en les escoles, el format que moltes escoles poden fer de taller bolet en què algú com jo es planta allà, que a ells els hi sembla que ve una senyora a explicar-me com he de pensar bé. «Mira, senyora, ves-te'n a casa teva.» S'entén? No serveix i és lògic; per tant, hem de pensar de quina manera intervenim. Intervenir d'una forma sistèmica què vol dir? Acompanyant el seu creixement coeducativament, vol dir donant-los el lloc d'igual valor i condició. No és que no vulguin treballar els temes que tenen a veure amb la igualtat. Els grups volien seguir parlant quan marxàvem. Ens deien: «Tornareu? Volem seguir parlant d'aquestes coses.»

En un dels grups va sortir una preocupació perquè en una generació anterior d'aquell institut hi havia hagut un intent de violació en unes colònies. En aquella generació s'havia treballat, però a les següents no. Aquell grup volia parlar-ne, s'entén? No és que no vulguin treballar les qüestions que tenen a veure amb els homes, amb les dones o amb la violència sexual, volen treballar-ho; però s'ha de treballar des del que passa quotidianament. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) I, per tant... Estic al límit? (*Veus de fons.*) Acabo. S'ha de treballar. El que demanen és un acompanyament integral. Per tant, necessites inversió, ràtios petites, professorat format i ben acompanyat. Necessites que la coeducació sigui sistèmica, no?

Aquests serien dos grans camps. N'hi hauria un tercer que seria en la lògica de què fem perquè estiguin menys sols. Hi ha un element aquí de fons que és que estan molt sols, molt fracturats entre sexes, però també molt sols, i quan vèiem grups on hi havia més contacte, més vincle, hi ha més possibilitat de posar-te al lloc de l'altre. Llavors hi ha tota una part de recomanacions que no em dona temps d'anar-hi, que seria en el sentit de quina política pública podem fer per fer més comunitat, per tenir-los més estona junts i «despantallats».

Ho deixo aquí, i si teniu preguntes ja hi tornarem.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor Bartomeus i senyora Freixanet. I ara passem al torn dels grups. I en nom del Grup de Socialistes, que ha sol·licitat la compareixença, té la paraula la seva especialista, la senyora Alba Bermejo. Quan vulgui.

Alba Bermejo Gómez

Hola, molt bona tarda. En primer lloc, volia agrair-vos la compareixença davant d'aquesta comissió a vosaltres i la realització d'aquest estudi tan rellevant. Des del Grup del Partit Socialista hem demanat la presentació del vostre informe perquè creïem que informes com aquest són imprescindibles per tal de poder entendre què pensa la gent jove i, sobretot, per poder proposar polítiques a partir de dades i conclusions contrastades.

L'estudi que avui ens heu presentat posa a la taula una realitat preocupant: l'existència d'un abisme clar entre nois i noies joves pel que fa a les opinions sobre la igualtat i el feminisme. Mentre que moltes noies expressen una vivència directa de desigualtats i violències, una part significativa dels nois considera que el feminisme ha anat massa lluny o que els perjudica, fins i tot. Tal com també mostra l'estudi, aquestes percepcions no neixen de l'experiència personal, sinó que estan fortament condicionades pels discursos públics, mediàtics i també polítics, i nosaltres assenyalem directament els culpables: els discursos de determinats partits polítics que menystenen el feminisme, que neguen la violència de gènere, que eliminen els minuts de silenci allà on governen, que caricaturitzen les polítiques feministes o que les presenten com una amenaça. Aquests han contribuït de manera directa a normalitzar entre els nois joves la idea que la igualtat ja està assolida o que les polítiques feministes són innecessàries o fins i tot injustes amb ells.

Quan des de tribunes públiques, pseudomitjans i determinats pòdcasts o *influencers* es qüestiona la violència masclista o es ridiculitza o es parla també de guerra de sexes, aquests missatges, com veiem, acaben arrelant especialment entre els nois adolescents, que es troben en un moment clau de construcció de la seva identitat. L'estudi ens mostra com aquests relats són interioritzats i transformats en rebuig, desconfiança i oposició al feminisme, un fet que es contraposa al que passa amb les noies. S'identifica clarament quan relaten la seva por, com comentàveu, especialment per la violència sexual, la pressió sexual i també estètica, com el feminisme i les polítiques feministes les han ajudat a poder identificar les violències i desigualtats i a trencar el silenci, tret diferencial d'aquesta generació.

La situació que tant ells com elles sàpiguen identificar la pornografia com un element distorsionador en la seva sexualitat i expectatives ens preocupa realment, ja que l'accés a aquesta cada vegada es fa des de més petits, perquè el porno no pot ser l'educació sexual de la joventut, i és per això que creiem en la necessitat de que l'educació afectivosexual comenci abans de l'adolescència i que es posi el desig al centre de les relacions sexuals. Des de la JSC considerem que cal respondre amb més coeducació i més polítiques públiques feministes valentes, com la que ja està duent a terme l'actual Govern i també el Govern d'Espanya porta duent a terme.

Creiem que cal treballar polítiques educatives i preventives, coordinades amb ajuntaments i entitats juvenils, però també amb els equips educatius, per tal de garantir espais de convivència segurs i de reflexió crítica, i també recolzant les famílies en aquesta educació. Cal reforçar l'educació afectivosexual i en igualtat, però també cal defensar el feminisme sense complexos, explicant-lo com el que és, una eina per garantir drets, llibertats i convivència, també per als nois.

Considerem que cal reforçar aquesta coeducació des d'edats primerenques, no només com un contingut curricular, sinó com una experiència formativa que inclogui habilitats afectives, que ajudi a identificar violències i estereotips, i que faciliti el diàleg entre joves de diferents gèneres. Si no és junts i juntes, mai podrem erradicar el masclisme i les violències. També necessitem els nois, perquè parlem del masclisme com quelcom estructural en la nostra societat.

Per finalitzar, aquest estudi ens aporta dades molt valuoses per entendre el moment actual, però sobretot ens recorda que la lluita per la igualtat no és només educativa o social, sinó també política, i en aquest terreny cadascú ha d'assumir la seva responsabilitat. Des de la JSC ho tenim clar: seguirem treballant per fer front als discursos masclistes, al costat de les joves i del moviment feminista. Perquè, com va dir l'escriptora Audre Lorde, «no seré una mujer libre mientras siga habiendo mujeres sometidas».

I, novament, moltes gràcies per estar avui aquí presentant-nos aquest estudi.

El president

Gràcies. I ara seria el torn de Junts i té la paraula la seva portaveu, Ariadna Urroz. Quan vulgui.

Ariadna Urroz Segura

Gràcies, president. En primer lloc, agrair-vos molt la compareixença d'avui i agrair a l'Institut de Ciències Polítiques i Socials l'elaboració d'aquest informe, que em sap greu que hagueu tingut només quinze minuts per poder-ne explicar les conclusions, perquè crec que són realment molt útils totes les seves pàgines i hagués sigut molt interessant poder fer aquest estudi en profunditat. Llavors, en primer lloc, agrair-vos molt aquesta feina.

Jo crec que les conclusions d'aquest informe, vulguis o no, a cap dels que estem aquí ens sorprenen. Més o menys tots, en els nostres cercles més propers, tenim aquesta percepció de la diferència entre com els joves entenen el feminisme avui en dia; però sempre és útil aportar informes amb rigor, amb mètode, com fa

aquest informe, per posar-hi una mica de ciència. Perquè el que és evident és que hem d'entendre què està passant a les aules avui per saber quin és el país que tindrem demà, i això és absolutament imprescindible.

Expliquen a l'informe quina ha estat la mostra d'estudiants que han analitzat i també comentàveu que era amb relació als instituts públics i concertats de les comarques de Barcelona, perquè l'institut se circumscriu a la Diputació de Barcelona. Crec que hagués sigut molt interessant poder tenir aquestes dades, també, a nivell territorial per tenir una visió de país, de tot Catalunya. Crec que seria molt i molt interessant.

I, com dèieu, una mica també la manera d'enfocar aquest informe a través dels tres tipus de grups –amb nois, noies i mixtos– també permet, de les seves respostes de cada un d'ells, fer-te'n una radiografia, i els matisos, com comentàveu, quan estan absolutament sols per grups o quan els poses entre ells, que generen també aquest sentiment d'empatia que et permet una mica veure que hi ha certa esperança per poder avançar en els temes de la igualtat i el feminisme.

Entrant una mica en el contingut de l'informe, que el mateix títol ja parla d'abisme i quan el llegeixes sencer entens absolutament per què, que al final constatem que tenim nois i noies que creixen junts però que al final construeixen sistemes de valors cada vegada més divergents entre ells. I aquí no és un problema del que pensen els joves, sinó que és un problema de com com a societat hem arribat a aquest extrem de que això estigui passant.

Comentàveu que les noies, quan intervenien en aquests grups, parlaven des de la vivència personal, des d'aquesta por, des d'aquesta violència sexual, aquesta pressió que senten; mentre que els nois, quan intervenien en aquests grups, ho feien d'una manera amb un relat molt més abstracte, polititzat, molt més vinculat a les xarxes socials, als missatges que perceben, que no pas en la vivència viscuda, fins al punt de considerar que els discriminats són ells mateixos i no les dones.

I aquí la pregunta és inevitable, perquè, al final, com pot ser possible que joves que visquin la desigualtat com una experiència quotidiana, per part de les noies, mentre que els altres ho perceben com una amenaça ideològica pròpiament? I, si al final el feminisme és percebut per molts nois com una acusació col·lectiva, és evident que alguna cosa no està funcionant, tot i que el diagnòstic de fons sigui el correcte. Perquè el que també és clar –i ho han comentat les meves companyes que m'han precedit–..., en la lluita per la defensa de la igualtat entre drets entre homes i dones, ens necessitem tots, absolutament tots i tothom.

I un dels elements que també em va cridar molt l'atenció de l'informe és quan es feia referència, també, a la idea repetida de que el feminisme d'abans, d'uns anys enrere, ens semblava bé, mentre que el feminisme entès com el d'avui en dia, els joves deien que sentien un rebuig cap a aquest. I perquè en certa manera, també, una mica el que apuntava l'informe és que, sobre el terme de la igualtat, més o menys nois i noies s'hi sentien còmodes, però quan el terme de referència era la paraula «feminisme», aquí ja no tots estaven sumats al mateix bàndol. I aquí, una mica, estem més en una batalla més pel relat que no pas de contingut de fons sobre la igualtat, el mateix que comentàveu amb exemples que també es recullen a l'informe.

I una qüestió, que és delicada però és imprescindible –i aquí també adreçar-vos la pregunta–, és: com combatem aquest neomasclisme sense reforçar-lo? Perquè l'estudi el que també demostra és que aquest discurs que atrau els nois, que és simple, que és emocional, que és fàcil i que els hi arriba i que connecta amb maledtats que ells poden estar patint, de quina manera els incorporem a la solució sense blanquejar cap discurs masclista, per una banda, però sense expulsar-los tampoc d'aquest debat. I com els fem entendre que, al final, el feminisme no va contra ells, sinó que és una estructura que a ells també els limita. Jo crec que és una de les coses que hem de veure com ho podem enfocar.

I, ja per anar acabant, perquè em queda poc temps, posàveu èmfasi també a l'informe en les violències sexuals, en com les dones perceben aquesta amenaça. I nosaltres, des de Junts per Catalunya, evidentment, que les dones de quinze anys visquin amb por i hagin d'adaptar els seus comportaments i limitin la seva llibertat és una derrota col·lectiva ja d'entrada. I, per tant, calen més recursos i més prevenció i més educació en aquest sentit.

I un dels temes que no he pogut comentar però l'informe sí que abasta és el paper de les institucions quan parlem de feminisme, quan els joves no reconeixen quin és el paper de les polítiques públiques que s'han fet. Crec que arriben, fins i tot, a posar com a exemple, per fer una paròdia del feminisme, que les polítiques feministes s'han circumscrit a pintar parets i murals i no són capaços d'identificar cap altra política feminista per posar-la en valor, que crec que aquest és un problema que evidentment hem d'abordar des de les institucions, no per culpabilitzar els joves sinó al revés, perquè potser les institucions no hem sabut fer bé la nostra feina. Jo crec que aquest és el deure que des d'aquesta comissió, i també des de la Comissió d'Igualtat del Parlament, crec que ens hem d'empoderar per seguir treballant.

Per tant, aquest estudi –i ja acabo, president– no ha de servir, com deia, per culpabilitzar una generació, sinó per assumir la responsabilitat que des de les institucions tenim per poder revertir aquesta situació. Perquè a vegades ens calen menys eslògans, ens cal més educació com a palanca de resistència, menys polarització i més diàleg rigorós, i, sobretot, més capacitat d'escolta sense renunciar ni un mil·límetre a la defensa de la igualtat i de la llibertat de les dones.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I ara té la paraula Marc Martínez com a especialista del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Marc Martínez Romeu

Gràcies, president. Bona tarda a tothom. En primer lloc, també, agrair no només la compareixença i aquesta explicació a l'ICPS d'aquest estudi tan interessant, sinó sobretot la labor que fan en fomentar i divulgar la recerca en ciència política i també la formació de nous professionals del sector.

L'estudi que avui ens han presentat per nosaltres és especialment útil per a abordar un dels reptes que considerem que és més complex i més urgent dels nostres temps, que és precisament la percepció diferent, aquest abisme entre la igualtat que tenen els nois i les noies joves, i també en la manera com aquesta percepció acaba o està configurant els valors polítics de les generacions que marcaran especialment el futur del nostre país.

Una de les primeres idees que emergeix amb força del seu treball és la distinció –massa sovint oblidada, també– entre ser una societat formalment igual i assolir una igualtat real. És cert que vivim en un marc jurídic que garanteix drets iguals tant per als homes com per a les dones, però també és cert que la desigualtat material persisteix en múltiples dimensions: en la distribució del temps, en les oportunitats laborals, en la presència en espais de poder i, sobretot, també en la violència, que continua recaient majoritàriament en les dones.

Una segona idea que volíem remarcar de l'estudi és que probablement, com han apuntat, ens trobem en un moment històric en què els homes són més antifeministes pel discurs que no pas per les pràctiques, que no pas per aquestes actituds profundes que ja tenen incorporades –al contrari del que succeïa en les generacions anteriors. Per què? Perquè tenim unes generacions que han crescut enmig d'una de les onades feministes més importants de la història i, alhora, més efectives per aquest seguit de polítiques que s'han implementat en els últims anys. I, alhora, també tenim unes generacions més exposades a un discurs que nosaltres creiem que està orquestrat i que està difós especialment a les xarxes

socials. Un discurs neomasclista que es presenta com a defensa d'una pretesa igualtat davant d'aquest suposat excés feminista.

Sabem, entre altres, que l'extrema dreta té una estratègia organitzada per a deslegitimar qualsevol avenç feminista, i ho fa articulant, sobretot, aquests discursos a les xarxes socials i en qualsevol espai on pugui articular discurs. Ja els avanço –i em disculpo en el seu nom– que avui sentiran intervencions que precisament reforçaran que el feminisme ha anat massa lluny. I sabem també que aquells grups polítics que estem obcecats en aconseguir una igualtat efectiva entre homes i dones i no pas tornar a temps passats, més grisos i més desiguals, doncs seguirem treballant perquè aquesta sigui una realitat.

I, per aquest motiu, els voldria traslladar dos preguntes. La primera és sobre les conseqüències polítiques i socials que veuen si aquest neomasclisme, especialment aquesta vessant més discursiva, continua avançant i continua imposant-se. I la segona, que va relacionada amb això que els ha faltat temps per explicar i aprofitant l'espai en el que ens trobem tots avui, que és precisament quines polítiques recomanen fer per a reduir la percepció de que els avenços feministes van en contra dels homes i joves i com fem també aquest acompanyament perquè se sentin part de la solució i no pas del problema.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. I ara, en nom del Partit Popular, té la paraula el seu especialista, Raúl Collbatallé.

Raúl Collbatallé Simón

Gracias, presidente. Diputados, especialistas. Gracias a los dos representantes del Instituto de Ciencias Políticas y Sociales. La principal idea de su informe es la brecha creciente en la percepción de la igualdad entre los jóvenes catalanes sobre el movimiento feminista, sus implicaciones y políticas públicas. Y todo esto para nosotros es algo relevante. ¿De dónde surge? Pues surge básicamente de políticas públicas mal diseñadas, del populismo y de mensajes simplistas, y sobre todo de lo que en los últimos años se han basado a hacer: de la instrumentalización ideológica de la igualdad, que es lo único que han hecho, aparte de legislar fatal intentando levantar banderas por parte de la izquierda, que lo único que han comportado es un fracaso.

Su informe señala que las mujeres jóvenes están preocupadas por la violencia de género y sexual –aquí es lo que han dicho–, y a la vez que muchos jóvenes chicos, en este caso, sienten que el feminismo radical, institucionalizado también muchas otras veces, les señala. Les señala por el hecho de ser hombres y a la vez les culpabiliza. Debemos señalar que los diferentes gobiernos de la Generalitat y el actual Gobierno de España han enfocado sus políticas en materia de igualdad basándose en eslóganes y en pancartas, dejando a un lado la pedagogía. Se ha sustituido el diálogo por el eslogan, la educación en igualdad por el sectarismo y el señalamiento, y la prevención por la confrontación. Y esto lo único que comporta es que la ingeniería social que ustedes han ido perpetrando ha fallado.

Yo estoy totalmente de acuerdo en las dos percepciones que ustedes sacan, tanto en el caso de las mujeres como en el de los hombres, y es que me parece que es algo totalmente normal debido a la polarización creciente que han provocado las malas actuaciones en materia de igualdad por parte de la izquierda.

Y es normal que las mujeres, las chicas jóvenes estén preocupadas por los agresores sexuales, cuando la mayor reforma que han hecho en materia de igualdad es liberar agresores sexuales –con la ley del solo sí es sí, más de mil doscientas rebajas de penas–, y a la vez tenemos referentes políticos en el Partido Socialista como Koldo, Ábalos, Salazar y demás. Pues normal que las jóvenes catalanas se sientan preocupadas por los agresores sexuales, si es su modelo, y a la vez que los hombres

jóvenes catalanes, pues estén preocupados por esa discriminación y por ese señalamiento común.

Les lanzo varias preguntas ante esto. La primera es eso, sobre la percepción de los hombres: ¿Creen que se puede combatir? ¿Creen que se puede legislar de otra manera para que los jóvenes hombres catalanes se sientan integrados en las políticas de igualdad? ¿Qué pueden hacer las administraciones públicas? ¿Creen que se pueden lograr resultados positivos en este sentido? Y, al contrario, en relación a las mujeres jóvenes, ¿creen que las reformas legislativas que han hecho los diferentes gobiernos han beneficiado a que se sientan cada vez más desamparadas y consideren que a nivel de violencia sexual estén peor que hace años?

Y por no hablar de los datos del propio Ministerio del Interior en otras cuestiones, pues en agresiones sexuales, en violaciones y demás, que aquí en Cataluña y en el resto de España, pues informe tras informe y año tras año siguen subiendo. Tenemos el Gobierno más progresista de la historia, el que más lucha contra la violencia sexual, pero a la vez los datos son cada vez más altos. Y les voy a decir simplemente una opinión a los señores de la izquierda que no condenan estos datos, ¿no? Ante su polarización y su desconexión, nosotros les decimos que la igualdad se construye, que la igualdad no se impone y que se hace sin enfrentamientos, con planes basados en el consenso y en la pluralidad.

Gracias por vuestra intervención.

El president

Muchas gracias. I ara, en nom del Grup de VOX en Catalunya, té la paraula la seva portaveu, Júlia Calvet, que compartirà el temps amb l'especialista Ana Vega.

Júlia Calvet Puig

Gracias, presidente. Bueno, en primer lugar, agradecer su comparecencia, que nos hayan explicado todo el informe. Y es que, bueno, he leído con atención su informe y, miren, considero..., digamos, me parece que el título es acertado, pero la conclusión y también, por supuesto, las recomendaciones, ¿no?, pues son bastante erróneas. Ese abismo que detectan entre nuestros jóvenes no es un fenómeno meteorológico o una anomalía, es el resultado directo de años de ingeniería social y de colectivismo obligatorio financiado por..., bueno, con el dinero público, con el dinero de todos los catalanes.

Y ustedes se sorprenden de que los jóvenes, pues, se rebelen, ¿no?, pero es que lo que estamos viendo, lo que estamos viviendo, es la respuesta natural de una generación que se niega a ser tutelada por la extrema izquierda. Y es que el informe reconoce –y cito textualmente– que los chicos sienten la sensación de ser el enemigo y de sentirse, pues, acusados. Pero, claro, yo me pregunto, ¿cómo no va a ser así?, ¿cómo no van a sentirse así?, si desde que entran en el colegio se les dice que por el hecho de nacer hombres son agresores en potencia.

O, por ejemplo, si se les criminaliza con talleres de género y se les intenta castigar emocionalmente con las nuevas masculinidades, que yo, sinceramente, me preocupo: ¿qué diablos quiere decir eso? Entonces, ustedes tildan de «neomachismo» –lo han reiterado ustedes mismos en el informe y también los distintos grupos parlamentarios–..., y es, lo único que es, es puro sentido común. Dicen que el discurso de los jóvenes está polarizado y bajado de las redes sociales. Y lo que ocurre es que, como ustedes –el bipartidismo y el separatismo– controlan las aulas, controlan los medios públicos, los jóvenes tienen que acudir a las redes sociales para poder encontrar esa libertad que ustedes les roban de cara a las instituciones. Entonces, no es un discurso estructurado de internet ni guiado de internet; es el grito de libertad de quien está harto de que le llamen agresor en potencia.

El informe también recoge una verdad que el consenso «progre» intenta amordazar –lo hemos visto hoy y lo vemos cada día–, y es la preocupación de los jóvenes por la aplicación de la ley. Y es que, claro, los chicos tienen claro que hoy en Es-

pañá se ha quebrado la presunción de inocencia y que, en consecuencia, pues están completamente desprotegidos. Y esto no es una sensación, esto está basado –como ustedes decían, ¿no?, pero para el otro lado– en hechos reales y en vivencias propias y en casos concretos. Entonces, saben que la voz de una mujer puede hundirles y arruinarles la vida –a un hombre– sin ningún tipo de prueba. Y eso, ya me perdonarán, pero eso no es igualdad, eso es arbitrariedad.

Ana Vega Triguero

Y hablemos de las chicas. Dicen que tienen miedo y que perciben impunidad. Tienen razón. Pero no tienen miedo por culpa de lo que dicen algunos de los discursos de extrema derecha, tienen miedo porque sus leyes, como la del solo sí es sí, han sacado a la calle a cientos de violadores y tienen miedo porque por culpa del bipartidismo y del separatismo han importado culturas que no respetan a la mujer, sino que la denigran. Lo que piden esas chicas, como bien dice su informe, mencionando el endurecimiento de penas, es lo que VOX lleva años reclamando: prisión permanente revisable y seguridad real en las calles. No pancartas moradas, ni cánticos ni puntos lilas que no salvan a nadie.

Para terminar, el informe dice que las jóvenes culpan a la –otra vez– extrema derecha de su incertidumbre. No se equivoquen, lo que ahora llaman «extrema derecha» es a día de hoy la única esperanza para que las jóvenes no tengan que llevar encima un spray pimienta para defenderse o que no tengan que estar preguntándoles a sus amigas si han llegado seguras a casa. De nuevo, digo, el bipartidismo y el separatismo han roto la seguridad y la armonía entre hombres y mujeres para alimentar sus chiringuitos, pero la juventud ha despertado y a la vista está. No quieren guerra de sexos, quieren libertad, quieren respeto mutuo y una ley que sea igual para todos, no para unos más que para otros.

Y por mucho que les pese, la rebeldía de hoy viste nuestros colores. A la vista está que en todas las conclusiones de su informe se demuestra que al final solo queda VOX.

Gracias.

El president

Gràcies. I ara, en nom dels Comuns, té la paraula el seu especialista, Arnau Morales.

Arnau Morales Soley

Gràcies, president. En primer lloc, agrair la compareixença a la senyora Freixanet i al senyor Bartomeus per la seva compareixença, i a l'Institut de Ciències Polítiques i Socials per la feina feta i per l'elaboració d'aquest informe. Entendre què està passant entre els i les adolescents és imprescindible per poder actuar, és necessari actuar, però primer hem de fer aquest diagnòstic necessari. I aquest estudi, precisament, ens apropa a aquesta comprensió per no caure en generalitzacions tan comunes quan es parla del jovent.

El que mostra l'informe és una situació molt complexa i molt alarmant. No estem només davant d'una bretxa de gènere, sinó que és un abisme polític entre nois i noies. Ells s'estan radicalitzant cada dia més amb narratives que els presenten com a víctimes del feminisme, mentre que elles viuen violències quotidianes que ni tan sols elles mateixes són capaces de detectar i reconèixer. Totes les noies dels grups focals havien patit assetjaments o agressions –totes. I, per altra banda, els nois –tots ells– neguen, minimitzen o es situen fora dels seus àmbits d'influència o de la seva realitat. Aquest abisme no és casual. Aquest abisme neix d'una ofensiva organitzada i molt meditada que apel·la a les adolescents a través de les xarxes, però també d'unes polítiques públiques que ja no funcionen.

Per una banda, les xarxes, a través de la masculofèria, s'estan convertint en espai hostil i violent per a les dones. Estan difonent un discurs neomasclista, són pous de desinformació i porten a la negació del masclisme entre els anomenats –mal anomenats– «nacionals», dintre de la gent autòctona, per dir-ho d'alguna manera, i la

seva externalització a cultures que són altres cultures que s'anomenen que són «importades». I el que porta aquí, al final, és això. Són dos símbols d'una ofensiva organitzada que el que està fent és capturant els adolescents amb un discurs molt fàcil, que és: els nostres són innocents, els de fora són sempre els culpables. Els gestos estètics, com pintar bancs de colors, no canvien res sinó hi ha transformació. Visibilitzen, sí –necessària–, però no incideixen en la més mínima mesura.

Per altra banda, aquestes polítiques públiques no estan funcionant. Moltes administracions, amb les seves suposades campanyes de sensibilització i prevenció de les violències sexuals, entre altres, el que estan fent és revictimitzar les víctimes. És a dir, les culpabilitzen i els traslladen a elles la responsabilitat de prevenir aquestes agressions i, quan les pateixen, els traslladen a elles la responsabilitat d'aquestes agressions. En definitiva, el que estan fent és promovent la cultura de violació, que el que fa és alimentar aquest abisme que anteriorment s'ha referit l'informe.

Però aquest informe també parla d'esperança. Ens hem centrat en la part negativa, però també hi ha una part positiva. Allà on hi ha professorat compromès amb temps i recursos per treballar de manera continuada, els discursos igualitaris guanyen terreny i els discursos masclistes retrocedeixen. La joventut no és masclista per definició, sinó que aquí neix d'una incapacitat de traslladar el feminisme com a quelcom no confrontatiu amb els drets dels homes, i, en aquest punt, l'educació és clau. Però cal inversió real, i per això és necessari que la Generalitat deixi de fer polítiques d'espectacle i actuï en base a uns criteris coherents i informats, amb recursos econòmics i amb polítiques clares.

Necessitem més inversió en educació afectivosexual i feminista, amb professorat format i hores actives específiques, i no només tallers d'una hora que no tenen cap mena de continuïtat dins del currículum educatiu. L'educació afectivosexual ha de ser matèria transversal obligatòria, amb avaluació i recursos reals. El professorat és clau, però també cal reforçar-lo. No són necessàries només píndoles informatives, cal una formació inicial i que aquesta continuï i que permeti detectar i combatre els discursos neomasclistes i treballar des de les vivències dels i les adolescents.

També cal que els centres educatius i tots els espais públics comptin amb protocols efectius contra la violència sexual i la violència de gènere perquè les noies també puguin denunciar i sentir-se protegides i acompanyades en tot aquest procés, que és la part que més falta, l'acompanyament en aquest procés. Està clar que els i les adolescents demanen el que necessiten; ara bé, és qüestió de les administracions posar-hi remei i escoltar-los.

I després faré una pregunta amb relació al que hem dit de la masclosfera i l'accés de menors a les xarxes socials. Són conegudes les notícies que Austràlia ha prohibit l'accés a menors a les xarxes socials. Hi han veus que demanen que aquesta seria una mesura necessària i adequada. I també és una mica l'opinió, en base a aquest informe, si creuen que la limitació de l'accés a les xarxes socials als menors és adequada i és una mesura correcta o serien millor altres mecanismes d'acompanyament o d'intervenció.

Gràcies.

El president

Gràcies. Ara tenen la paraula per respondre les preguntes. Endavant...

Oriol Bartomeus Bayés (director de l'Institut de Ciències Polítiques i Socials)

Moltes gràcies. Moltes gràcies a tots pels seus comentaris i preguntes. Jo només, si m'ho permeten, respondré a una pregunta tècnica sobre la metodologia de l'estudi i deixaré que la Maria Freixanet contesti sobre el contingut.

Es van escollir..., és cert que es van escollir aquests instituts perquè formaven part de la província de Barcelona. També és veritat una cosa: és molt com-

plicat arribar a... A veure, aquest és un estudi qualitatiu, llavors no és un estudi que el que pretén és que hi hagi una representativitat estadística de la mostra. Per tant, el que ens interessava més –i així ho vam fer– és seleccionar els instituts en funció de les seves diferències, en el sentit..., vam seleccionar instituts en funció de tres criteris. Un criteri molt clar, que seria instituts públics, concertats i privats, perquè això ens obria diferents àmbits; instituts, també, en funció del nivell de renda de la zona on s'ubicava l'institut, per tenir una mica, també, un ventall ampli de si trobàvem diferències entre instituts situats a zones benestants, a zones menys benestants i a zones menys benestants encara. I, després, no concentrar-nos en els instituts –que podríem fer-ho– de Barcelona ciutat o de la metropolitana, sinó intentar també obrir el ventall, i per això vam tenir la possibilitat o vam pensar que era interessant anar fins a Igualada, fins a Granollers, per no quedar-nos precisament... Ara, a nosaltres ens ha semblat que aquesta distribució és veritat que es podria ampliar territorialment al conjunt de Catalunya. També us dic una cosa: per nosaltres seria una mica complicat, perquè això implica desplaçar-nos i tal, però és veritat, això es podria fer. El que segurament depassa les nostres possibilitats és fer una mostra territorialitzada dels instituts, entre altres coses perquè la metodologia qualitativa tampoc demana això, d'acord?

Ara, de tota manera, nosaltres tenim la intenció de repetir aquest estudi cada dos anys. Per tant, anar veient no només la foto fixa, sinó l'evolució –si és que hi ha evolució– en el futur.

Gràcies.

Maria Freixanet Mateo (responsable de la línia de gènere de l'Institut de Ciències Polítiques i Socials)

D'acord. Algunes idees que crec que responen diverses coses, perquè tinc pocs minuts, no? Sobre els nois, crec que a l'informe apareix diversos cops aquesta idea d'una paradoxa. Hi ha una paradoxa en el fet de que són nois que han crescut en temps que són formalment igualitaris i que són fills d'aquesta construcció igualitària de quaranta anys. Llavors, el moment d'ara fa que a tu, el dret, la llei et tracta igual, i la desigualtat va per sota i sobretot la violència va per sota, no és tan fàcil de veure. Són xavals que encara no s'han trobat en conflictes com el salari desigual o com els conflictes de les cures. Sobre això, alhora, són xavals que s'han socialitzat en temps de quarta onada feminista, que de sobte la mestra era feminista, la mama era feminista, el govern vol fer lleis... I sobre això apareix tota aquesta construcció discursiva de la masclosfera, tot aquest *pack* antifeminista, furibund, basat en fallàcies, com aquesta idea de les quatre-centes lleis o aquesta idea de la impunitat, de que està trencada la presumpció d'innocència, que és una idea que no es correspon amb la realitat. Per tant, hi ha tot un *pack* discursiu que els victimitza i que ells, diguem-ne, consumeixen, però és un discurs adult que ells interioritzen.

Aleshores, com treballar davant d'aquesta situació? Jo crec que des del cultiu de la posició ètica davant de les noies. Has de treballar en el posar-se al lloc de l'altre perquè aquí, si la preocupació d'elles és la violència sexual, és on hi ha la conversa. I, per tant, has de tenir nois que siguin capaços de vincular des d'aquí. Hi havia un noi que parlava de tot aquest constructe de les quatre-centes lleis i les quotes i no sé què en tercera persona. Deia: «És que quan parlen de les quatre-centes lleis i no sé què...» Ho deia en tercera persona. I jo li deia: «Per què pots fer aquest procés de distanciar-te d'aquest discurs? A mi m'interessa que puguis tenir aquesta mirada crítica.» I em deia: «És que em grinyola perquè xoca amb els meus valors essencials, xoca amb el que jo porto après, amb el que jo visc.»

Per tant, tot el treball s'ha de fer des d'un altre lloc, des d'un lloc de treball de la vida quotidiana, de què els hi passa, de quins conflictes tenen al pati. Quan al pati hi ha una segregació brutal entre nens i nenes, què passa aquí? Podem ajuntar-nos i veure què passa, com ho treballem. Quan un nen li ha tocat el cul a una nena, po-

dem aturar l'aula i veure..., però això necessita inversió, necessita treball, necessita una ràtio, sí? Però és des del treball de la posició ètica, no hi ha més.

Sobre les noies, sí, la seva preocupació és la violència sexual. No tant sobre..., no parlen gaire de les lleis ni de la justícia, les noies. Les noies senten que la violència és arreu. I, de fet, la qüestió és que existeix amb dades un augment real de la violència. És a dir, estem en un moment d'una societat formalment igualitària on augmenten les denúncies perquè hi ha menys vergonya, però també augmenta la violència objectiva en el camp concret de la violència sexual, no?

Aleshores, què fer? Jo diria: intenti's tot el que es pugui. El cas d'Austràlia, intenti's. Austràlia està provant, provant què passa. Nosaltres seríem favorables a intentar retardar l'edat en què tot aquest..., no?, en què les xarxes arriben a la seva vida. Perquè tot aquest món discursiu, tota aquesta construcció ideològica els hi arribi quan tinguin assentats uns valors ètics i quan tinguin construïda la capacitat de l'empatia, que s'acaba de construir als tretze anys, la capacitat de posar-te en lloc de l'altre. Per tant, fins que això no estigui sòlid, hi ha certs materials –la pornografia en seria l'extrem, que ajuda a erotitzar la violència– que no poden estar sent els agents socialitzadors. Per tant, sí, seríem favorables a tot el que pugui protegir-los al màxim de temps possible.

No sé si em queda algun minut. Conseqüències, més enllà de..., algú demanava: conseqüències socials, no? Hi ha un element –tres cosetes– obvi de possibilitat de retrocés en termes de polítiques i lleis d'igualtat d'aquests quaranta anys de construcció, aquesta és evident. N'hi hauria una altra que és en termes individuals. Hi ha països on aquests discursos han arribat a nivells de radicalització, que ja hi ha atemptats individuals, per exemple, incels, o *rapeceles*, que serien els incels que animen a violar. Per tant, hi hauria una possibilitat de radicalització –la sèrie *Adolescència*, d'acord?– individual.

Després, en termes col·lectius, hi hauria aquesta possibilitat de retrocedir en termes legals, i després, aquesta possibilitat, aquest trencament generacional que d'alguna forma ens n'hem de fer càrrec, perquè és la generació més trencada en termes de valors de les que podem rastrejar en el nostre sondeig. Per tant, hem de veure què fem per tornar-los a tenir junts, què fem perquè puguin ser una generació que pugui conviure i que es faci adulta junta.

I ho deixo aquí.

El president

Moltíssimes gràcies per la seva compareixença.

I s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a un quart de sis de la tarda i vuit minuts.